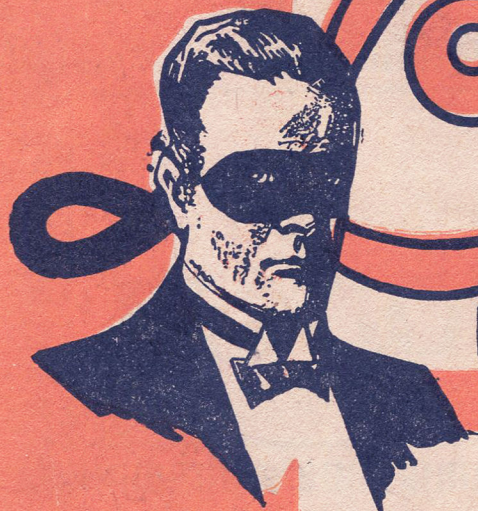

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE MAN MET DE GROENE OOGEN

Fr. 2. —

Het wijf scheen geen zin te hebben naar binnen te gaan.

No. 1321.

11 Juli 1939.

NIEUWE SERIE

DE MAN MET DE GROENE OOGEN

11 Juli 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE WEGEN VAN HET NOODLOT.

Op een avond in het laatst van de maand October, bevond zich in de groote conversatie-zaal van de Windsor-Club een uitgelezen gezelschap bijeen.

De Windsor-Club is in geheel Londen en zelfs in geheel Engeland bekend wegens den grooten rijkdom van de meesten harer leden, of wel hun ouden adel.

De ballotage was zeer streng en het was niet gemakkelijk in deze club geïntroduceerd te worden ofschoon het niettemin reeds eenige malen was voorgekomen, dat ongewenschte elementen, eens zelfs een Duitsch spion, zich door slinksche middelen toegang tot de Windsor-Club hadden weten te verschaffen.

De zalen van deze club behoorden tot de fraaist-ingerichte van geheel Londen en misschien wel tevens van het vasteland.

Niet alleen werd men bij het binnentreden getroffen door hun weelde, maar ook door den buitengewonen smaak, die er heerschte en die de leden voor een groot deel te danken hadden aan hun vice-voorzitter. Lord William Aberdeen, een man, dien zij allen wegens zijn verbazende kennis en zijn fijne beschaving op de handen droegen al had zijn lordschap zelf nooit iets gedaan, hoe weinig ook, om zich de vriendschap der overige leden te verwerven.

Integendeel, hij was iemand die vaak uren in dit deftige gezelschap kon vertoeven, zonder meer dan een paar woorden te spreken, koel, in zichzelf gekeerd en vaak van een snijdend cynisme, over welke oorsprong de leden zich tevergeefs het hoofd braken.

Men wist dat de vice-president stamde uit een oud adellijk geslacht, welks leden nog aan de

eerste kruistochten hadden deelgenomen.

Wij zouden er beter aan gedaan hebben te schrijven, dat de leden dit meenden, want indien de vice-voorzitter wellicht al van adel ware, dan had hij toch waarschijnlijk niets uitstaande met het geslacht der Aberdeens, want hij was niemand anders dan lord Edward Lister, bij zijn vriend Charles Brand bekend als John Raffles, kortom de vice-voorzitter van de Windsor-club was identiek met den Grooten Onbekende, wiens daden de politie van Engeland en het vasteland reeds zoo menigmaal met woede en schrik vervuld hadden.

Op dezen avond bevond Raffles zich, met de uiterste zorg gekleed, het grijzende haar in onberispelijke scheiding, de monocle in het oog geklemd, te midden der leden van de wereldberoemde club.

Het gesprek scheen een filosofische wending te hebben genomen, want alle leden trachtten zich een wijsgeerig uiterlijk te geven, en keken elkaar met donkere pessimistische blikken aan.

Dit was niet zoo zeer te verwonderen, want deze dandys, lediggangers, renstalbezitters en haar speculanten hadden het op dat oogenblik niet minder dan over de duistere wegen van het noodlot.

Raffles had geruimen tijd zwijgend en met een zonderlingen glimlach om zijn dunne samengeknepen lippen toegeluisterd.

Hij hief nu zijn pas gevuld glas moezelwijn op, bekeek den groenig gelen drank aandachtig door het glas tegen het electrische licht te houden en merkte afgemeten op:

— Het verbaast mij heeren, dat ik in deze

omgeving en in dezen tijd nog zulk een rol zie toekennen aan het blinde Noodlot. Ik meende dat gij modernen verre boven deze ouderwetsche dingen, zooals gij ze pleegt te noemen, verheven waart.

Aan het einde van de groote tafel, waar de sprekers gezeten waren, riep nu een gemaakt stemmetje:

— O, ik geloof niet aan het Noodlot, mylord! Iedereen heeft zijn eigen lot in handen, en kan daarvan maken wat hij verkiest!

De spreker was een klein mannetje, aan welks gestalte letterlijk alles rond was.

Hij had een rond hoofdje, waarin een rond neusje en groote ronde oogen, een rond buikje en ronde mollige armpjes, waarmede hij gewoon was druk te gesticuleeren.

Hoewel hij nauwelijks dertig jaar kon zijn, was zijn ronde schedel zoo kaal als een ei van een struisvogel.

Raffles wendde het hoofd langzaam naar den spreker om en keek hem met zijn doorborende grijze oogen onderzoekend aan.

— Geloof gij dat werkelijk, graaf Foundleroy. Kent gij dus aan het Noodlot niet den minsten invloed op het leven toe?

— Aan het Noodlot niet en aan het toeval evenmin, mylord, antwoordde het kleine dikke mannetje.

Maar nu gingen er verschillende kreten van protest in de conversatiezaal van de club op.

Een aantal stemmen spraken door elkaar, en niemand kon zich verstaanbaar maken, tot een jonge, heldere stem boven de andere uitklonk waarop plotseling stilte intrad.

De spreker was een jonge man van omstreeks vijf en twintig jaar, met een open gelaat, waarin twee donker blauwe oogen glansden.

Dat gelaat was volgens de heerschende Engelsche mode geheel glad geschoren en het mistond den jongen krachtigen Engelschman geenszins.

Zijn glanzend zwart, dik haar was met zorg over zijn voorhoofd gekamd.

Zijn kleeding was van verfijnden smaak, maar toonde tevens de deftige ingetogenheid van den waren man van de wereld.

De naam van dezen jongen man was James Bullock en hij was de eenige erfgenaam van den grafelijken titel, die thans nog door zijn vader, graaf Humphrey Bullock gedragen werd.

De jonge man keek den kaalhoofdigen graaf Foundleroy met zijn heldere oogen doordringend aan toen hij opmerkte:

— Ik geloof nog niet oud genoeg te zijn om mij een gevestigd oordeel te kunnen vormen over de rol die men aan het Noodlot in het leven mag toekennen, aan het fatalisme, als gij het zoo wilt! Maar vriend Foundleroy moet mij niet trachten wijs te maken, dat wij stervelingen het Toeval geheel kunnen uitschakelen!

— Toeval of Noodlot is hetzelfde, kwam nu de rustige stem van den vice-president, terwijl

hij zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn haalde en een versche sigaret opstak.

James Bullock keek lord Aberdeen even aan en vervolgde toen:

— Het is zeer wel mogelijk, dat gij gelijk hebt, mylord, in dat geval zou onze vriend Foundleroy nog in meerdere mate amende honorable moeten doen, na wat ik nu van zins ben hem mede te deelen.

De hoofden van de clubleden waren nu alle naar den jeugdigen spreker opgeheven, en hun halzen rekten zich.

Graaf Foundleroy plaatste met moeite een gouden pince-nez op zijn rond neusje en keek James Bullock met zijn verbaasde zeehonden-oogen verwonderd aan.

— Komt er een verhaal, Bullock? vroeg hij spottend.

— Ja, mijn waarde Foundleroy, hernam James Bullock, er komt inderdaad een verhaal! Maar het is zeer kort, en het heeft in ieder geval het groote voordeel, dat het u misschien kan genezen van de dwaling, als zouden wij aard-sche stervelingen niet geregeerd worden door een macht die eenige duizenden malen sterker is dan wij zelf.

— Daar ben ik benieuwd naar! riep graaf Foundleroy, terwijl hij van het lachen zoodanig schudde, dat de gouden lorgnet van zijn neusje huppelde en voor hem op de tafel neerviel.

— Ja, vertellen, James! werd er nu van verschillende zijden geroepen.

— Nu, mijne heeren, gij behoeft niet op een romantisch spannend verhaal te hopen! hernam de jonge edelman lachend, want de zaak is op zichzelf beschouwd niet zeer belangrijk. Zij wordt dat slechts door een opeenstapeling van ongelukken, die het gezin van een mijner beste vrienden trof.

— Dan moeten wij den heer James Bullock het woord geven, zijn verhaal te vertellen! klonk nu de diepe stem van Raffles, die met aandacht naar den jongen man geluisterd had.

Het werd stil in de groote conversatiezaal en aller oogen waren op den jongen edelman gericht.

Deze liet zijn blauwe oogen even in het rond gaan en begon toen:

— Gij allen kent immers mijn vriend Dick Sprattfold?

Verschiedene stemmen antwoordden bevestigend en aan het eind van de tafel klonk het schrille stemmetje van graaf Foundleroy:

— Dat zou ik meenen, dat ik hem goed ken, Bullock. Hij is een schoolkameraad van mij! Zijn zuster ken ik ook heel goed — een allerliefst meisje! De man mag zich gelukkig achten, die Jane Sprattfold tot vrouw krijgt.

Een vluchtig rood verspreidde zich over het gelaat van James Bullock, toen hij zeide:

— Misschien heb je gelijk, Foundleroy. Welnu, hij is, als ik het zoo noemen mag, de

held van mijn verhaal, ofschoon eigenlijk het geheele gezin van de Sprattfolds het slachtoffer is van de zonderlinge reeks ongelukken, die haar sedert eenigen tijd achtervolgen. En als ik die verhaald heb, moet vriend Foundleroy mij eens zeggen, of hij dan nog volhoudt, dat er geen Toeval bestaat.

— Laat hooren, Bullock, riepen verschillende stemmen door elkaar. Laat ons niet langer in spanning zitten.

— Welnu dan — gij allen zult wel weten, dat de vader van Dick zoo niet rijk, dan toch voor Engelsche omstandigheden zeer welgesteld is. Ongeveer twee maanden geleden kocht hij op aanraden van een vriend, die een uitstekenden „tip” beweerde te hebben, voor een paar duizend pond aandeelen in een Spaansche mijnonderneming. Den volgenden dag ging de zaak op de flesch en de oude Sprattfold kon zijn aandeelen verscheuren.

— Nu, dat komt meer voor, klonk het kinderachtige stemmetje van graaf Foundleroy aan het einde van de tafel.

— Ongetwijfeld, hernam James Bullock bebaard. Als gij mij echter wilt laten uitspreken, Foundleroy, zult gij wellicht anders oordeelen! Het vreemde van de zaak was, dat de vriend die de „tip” gegeven had, geheel te goeder trouw had gehandeld, hij had zelf eenige aandeelen op aanraden van een goeden vriend gekocht, die weer was ingelicht door een derde! Zoo kon de oude Sprattfold de keten van zoogenaamd wel-ingelichte speculanten een tijdlang volgen, tot zij plotseling afbrak! De laatste zegsman wist zich niet meer te herinneren, van wien hij de inlichtingen gekregen had.....

— Hoe heette die laatste zegsman? klonk nu de diepe klankrijke stem van den vice-president.

— O, hij was een onbelangrijk beursmakelaartje, mylord! antwoordde James Bullock. Ik ben zijn naam vergeten en die doet er ook waarlijk niets toe.

— Ga voort, Bullock! riep het dikke mannetje aan het einde van de tafel. Ik ben zeer benieuwd naar het vervolg van je mededeeling!

— De oude Sprattfold moest dit verlies, dat zelfs voor groote vermogens goed te voelen was, twee maanden geleden boeten. Een week daarop ging zijn dochter Jane met den chauffeur een auto-tochtje maken. Zij zelve zat achter het stuurwiel. Toen zij ongeveer een uur gereden had en in snelle vaart den weg naar Windsor-Castle afreden, brak plotseling de stang van het stuurwiel en de wagen vloog in een sloot! De chauffeur werd zwaar gewond en ook Jane..... ik wil zeggen Miss Jane, liep ernstige kwetsuren op. Het is uitsluitend aan een wonder te danken, dat zij niet op slag gedood werd.

Even heerschte er een stilzwijgen, maar toen liet zich weer het hooge stemmetje van graaf Foundleroy hooren:

— Men moet geen jonge meisjes zulke zware wagens laten besturen!

— Mijn waarde Foundleroy, kwam James Bullock, nu eenigszins ongeduldig, je opmerking snijdt geen hout. Begrijp je dan niet dat die stang van het stuurwiel ook gebroken zou zijn geweest, als de chauffeur zelf gereden had?

— Daaraan twijfelt geen enkel verstandig mensch, mijnheer James, klonk weer de diepe stem van den vice-president. Ga door — wij zijn benieuwd naar het vervolg.

— Een week na dit ongeluk, ging James Bullock voort, stond de oude Sprattfold op het punt zijn huis binnen te gaan, toen de zware ijzeren hijschbalk, die zich boven het dakraam bevindt, met donderend geweld vlak naast hem op de stoep viel en de leuning totaal verbrijzelde, terwijl een zware stoepzerk in tweeën brak:

Dit scheen toch zelfs graaf Foundleroy eenigszins te treffen.

Hij keek den spreker met open mond en glazige oogen aan en mompelde:

— Wel verbazend!

— O, dat is nog niet alles, ging James Bullock met stemverheffing voort: Mijn vriend Dick sprong — het was wederom ongeveer een week later — van de autobus op Trafalgar Square en wilde naar het trottoir oversteken, toen hij door een gesloten Limousine werd aangereiden. Hij zou zonder eenigen twijfel gedood zijn, als niet een politie-agent hem, met gevaar voor zijn eigen leven, op het uiterste oogenblik had weten te grijpen en terzijde sleuren. Dick kwam er nu af met een gebroken been en een hoofdwond, die gelukkig al mooi aan het genezen schijnt.

Graaf Foundleroy wachtte nu nauwelijks tot de jonge man was uitgesproken, om met een schelle stem uit te roepen:

— Dat is sterk! Dat is heel sterk!

— Het verheugt mij, dat gij dat nu ook inziet, Foundleroy, merkte nu James Bullock bebaard op. Ik vond het ook zeer sterk! En toch is dat nog niet alles.

Aller oogen richtten zich in de grootste spanning op het gelaat van den verteller.

Raffles had nog geen oog van hem afgewend.

— Wil je zeggen, dat er nog meer ongelukken aan de familie Sprattfold zijn overkomen? vroeg graaf Foundleroy.

— Luister maar, mijn waarde! zeide de jonge man. Drie weken geleden wilde de familie een tochtje op de Theems maken. Je weet natuurlijk allen dat Dick een paar maanden geleden een prachtige motorboot heeft aangekocht, die zoo juist van de helling was geloopt. Het was een prachtige zomerdag en zoo goed als bladstil. Het water van de Theems was zoo vlak als een spiegel. Aan boord van het motorjacht bevonden zich de oude Sprattfold en zijn echtgenoot, Jane, haar zusje Alice en Dick, dat wil zeggen, het geheele

gezin. Welnu, in de buurt van Richmond liep de boot door een onverklaarbare oorzaak plotseling vol water en begon zoo snel te zinken, dat allen zeker verdronken zouden zijn, als de drie jonge lui niet toevallig uitmuntende zwemmers waren geweest. Zij haalden, niet zonder moeite, de beide oude lui aan wal, en de oude vrouw is nu nog niet geheel beter, zoo was zij door den schrik en het koude bad aangegrepen. Dat zijn, als ik het wel geteld heb, vijf zeer ernstige ongelukken, in anderhalve maand tijds — en nu laat ik nog buiten bespreking, dat Dick eergisteren van zijn paard is geworpen en een leelijken val heeft gedaan

en dat zijn vader eenige dozijnen oesters had gekocht en thuis laten bezorgen, waarvan de helft vergiftigd bleek. Hij had er maar één van gegeten en dat is zijn geluk geweest. En daarbij is ook alweer onverklaarbaar, dat de vischhandelaar, bij wien hij ze bestelde, ook aan onzen koning levert en bekend staat als een van de beste en fijnste vischhandelaren van geheel Londen. En daarmee heb ik gezegd mijne heeren! Ieder van u mag er zijn eigen conclusie uit trekken. Maar als dit geen zonderlinge samenloop van omstandigheden is, dan weet ik niet meer, wat men toeval moet noemen,

HOOFDSTUK II.

HET HUIS VAN HET NOODLOT.

Een diep stilzwijgen was op deze woorden gevolgd.

Zelfs de ongeloovige Thomas aan het uiteinde van de tafel was geheel onder den indruk van het verhaal van den jongen lord.

Hij wreef zich herhaaldelijk over den spiegelgladden schedel en schudde het dikke hoofd als een Chineesche mandarijn.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Wat gij ons daar verteld hebt, mijn waarde Bullock, was in de hoogste mate belangwekkend! zeide hij. Mijnheer Brand, zoo wendde hij zich tot zijn vriend, die naast hem zat, zijt gij het niet met mij eens, dat zulk een snelle opeenvolging van ongelukken in hetzelfde gezin iets zeer bijzonders is?

— Ja, mylord, ik moet bekennen, dat ik zelden van zulk een opeenvolging van rampen gehoord heb, die slechts door een wonder geen vreeselijke ongelukken zijn geworden!

— En, graaf Foundleroy, zoo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn grijze oogen in de waterig blauwe van het dikke mannetje boorde, wat zegt gij er wel van?

— Ik, mylord? Wat zou ik er wel van zeggen? Ik kan niet anders doen, dan mij voor verslagen verklaren en erkennen, dat er dus wel degelijk een Toeval bestaat.

— Een Toeval? herhaalde Raffles met een zonderlingen glimlach. Ja, inderdaad, wel een bijzonder Toeval!

Hij borg zijn kin in de slanke, doch sterk gespierde rechterhand en keek James Bullock aandachtig aan.

— Hoe hebt gij dat alles vernomen, mijn waarde Bullock?

— Uit den mond van Dick Sprattfold zelf!

— Aan de waarheid kan dus geen oogenblik getwijfeld worden?

— Dat is geheel uitgesloten.

— Zijn u bijzonderheden bekend?

— Neen!

— Dat is jammer, want die zullen zeker niet van belang ontbloeit zijn geweest!

— Gij stelt dus ook belang in de zaak mylord! riep James Bullock met schitterende oogen uit.

— Meer dan ik u kan zeggen, mijn waarde, en wel omdat ik.....

Maar plotseling viel Raffles zich zelf in de rede.

Zijn stem klonk geheel anders toen hij vervolgde:

— Het zitten vermoeit mij een weinig, mijn waarde Bullock! Hebt gij lust om een partijtje met mij te biljarten?

— Ik verlang niets liever, mylord! antwoordde de jonge man haastig.

— Kom dan mee, mijnheer Brand, zoo wendde Raffles zich tot zijn vriend, wij kunnen wel een partij van drie spelen.

De drie heeren stonden op en begaven zich naar de prachtige billardzaal.

Deze was op dit oogenblik geheel verlaten.

James Bullock wilde naar een der rekken loopen en er een queue uit nemen, toen Raffles hem zachtjes de hand op den arm legde, en glimlachend zeide:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijn waarde Bullock, maar wat ik u in de conversatiezaal vroeg, was slechts een krijgslist.

De jonge man keek den vice-president verwonderd aan en herhaalde:

— Een krijgslist, mylord?

— Ja, het was er mij slechts om te doen, eenige woorden onder vier oogen met u te kunnen wisselen, want mijn vriend, mijnheer Charles Brand, is om zoo te zeggen, mijn tweede ik.

— Wel, mylord, ik verlang niets liever,

dan u van dienst te zijn, ging de jonge man voort, met dezelfde verwondering in zijn stem.

— Welnu dan, mijn waarde Bullock — ik zal zoo kort mogelijk zijn. Laat ik u vooraf zeggen, dat ik zeer veel belang stel in den jongen Dick Sprattfold.

— Dat had ik al gedacht, mylord! Soms ben ik zelfs wel eens naijverig op u geweest! Dick spreekt altijd met innige bewondering en de warmste genegenheid over u.

— Zoo, dat doet mij genoegen, hernam Raffles, terwijl er voor een oogenblik een vriendelijke gloed in zijn staalharde grijze oogen kwam. Welnu, Bullock — zeg mij eens op uw eerewoord, of gij zelf wel gelooft, dat de opeenvolging van ongelukken, die gij ons zooeven hebt medegedeeld, aan het Toeval te wijten zijn?

— Mylord, ik..... stamelde de jonge man.

— Zeg gerust uw meening!

— Ik heb wel gemeend, dat het Toeval, indien het hier werkelijk in het spel is, de zaak wel een weinig overdreef!

— Dat moogt ge wel zeggen! hernam Raffles. Welnu mijn waarde — dan zal ik u mijn meening zeggen.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, mylord.

— Ik zal u niet lang in spanning houden — er is hier geen sprake van Toeval, maar wel opzet!

James Bullock deed verschromt een pas achterwaarts en fluisterde:

— Gelooft gij dat werkelijk, mylord?

— Maar oordeel zelf eens, mijn waarde Bullock! Acht gij het wel mogelijk, dat in zoo korten tijd zooveel ongelukken in hetzelfde gezin plaats hebben? Als er hier van een Toeval sprake is, dan is het dat al die ongelukken geen noodlottigen afloop hebben gehad.

— Hebt gij Dick dezer dagen gesproken, mylord?

— Neen, ik heb hem in geruimen tijd niet gezien! Drukke bezigheden hebben mij elders opgehouden.

Er vloog bij die woorden een zonderlinge uitdrukking over het gelaat van den Grooten Onbekende, die alleen door Charles begrepen werd.

— Maar juist daarom hoopte ik nadere bijzonderheden uit uw mond te vernemen! vervolgde Raffles. Gij weet dus ook niet, of de politie is gewaarschuwd?

— O, daarop kan ik u wel vast ontkennend antwoorden, mylord, antwoordde Bullock lachend. Ten eerste heeft de oude Sprattfold een afkeer van de politie en ten tweede is hij, geloof ik, zelf volstrekt niet overtuigd, dat hier opzet in het spel is.

— Gij zelf kunt mij dus ook geen nadere bijzonderheden mededeelen, mijn waarde Bullock?

— Zeer weinig, mylord! Ik heb een en ander vernomen..... uit den mond van Jane Sprattfold.

Terwijl hij deze woorden sprak, vloog opnieuw een warme blos over het jonge gelaat van den spreker.

Een fijn glimlachje deed de lippen van Raffles krullen.

— Ik vermoedde reeds zoo iets, mijn waarde! Als ik mij niet vergis, staat gij tot Dick Sprattfold en zijne lieve zuster in zeer vriendschappelijke betrekkingen?

De jonge man sloeg de oogen neder en richtte ze toen vrij uit op die van den vice-president.

— Ja mylord, ik behoef er geen geheim van te maken!

— Welnu, mijn waarde Bullock, ging Raffles voort, ik wil je wel zeggen, dat ik buitengewoon veel belang stel in deze zaak. Het staat voor mij vast dat hier van geen toeval sprake kan zijn en ik gevoel te veel vriendschap voor den jongen Sprattfold om niet te trachten licht in deze duistere zaak te brengen.

— Zoudt gij dat waarlijk willen doen, mylord riep James Bullock verheugd uit. O, ik weet zeker, dat gij Dick daarmee een grooten dienst zoudt bewijzen.

— Gelooft hij zelf aan een opeenvolging van toevallen? vroeg Raffles.

— Hij weet niet goed wat hij denken moet, mylord — maar ik geloof dat ook hij onder den indruk is van deze raadselachtige reeks van ongelukken, die in zulk een korten tijd zijn voorgevallen.

— Weet gij waar hij zich op het oogenblik ophoudt?

— Hij vertoeft te Londen, althans daar bevond hij zich nog eenige dagen geleden.

— Zou ik hem kunnen spreken?

— Wel zeker, desnoods hedenavond nog.

— Hij woont immers bij zijn ouders in huis?

— Ja, antwoordde James Bullock lachend. Hij is nog jonggezel, en denkt, voor zoover ik weet, nog niet aan trouwen. Hij is er trouwens nog wel wat te jong voor — nauwelijks twintig jaar.

— Mijn waarde Bullock, zeide Raffles, terwijl hij den jongen man de hand toestak, ik dank je voor de inlichting en ik wil het gezelschap van de conversatiezaal niet langer berooven van uw aangenaam bijzijn.

— Beloofst gij mij, mylord, dat gij mij op de hoogte zult houden, indien gij iets ontdekt?

— Dat beloof ik u!

James Bullock maakte een hoffelijke buiging voor de beide vrienden en verwijderde zich.

— Een raadselachtige zaak! merkte Charles op, zoodra de deur achter den vertrekkende was dichtgetrokken.

— Zeer raadselachtig! antwoordde Raffles, terwijl hij nadenkend over zijn voorhoofd streek.

— Heb je eenig vermoeden van de oorzaak van al deze ongelukken?

— Niet het minste! Kom, Charles, wij zullen eens naar mijn particulier vertrek gaan en de telefoon te baat nemen.

Beide vrienden verlieten de billardzaal en begaven zich naar een klein, keurig gemeubeld vertrek, hetwelk de vice-president van de club voor particuliere aangelegenheden in gebruik had.

Raffles bladerde even in den telefoongids en nam toen het toestel van den haak.

Hij voerde een kort gesprek en wendde zich toen met een blijde uitdrukking op zijn gelaat tot Charles Brand.

— Morgenochtend zullen wij hen een bezoek brengen.

— Wij? Ben ik ook van de partij?

— Tenminste, als je er belang in stelt!

— Dat spreekt vanzelf.

— Ik brand van nieuwsgierigheid om te vernemen, wat er achter deze wonderlijke op-eenvolging van ongelukken wel kan schuilen.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur, stond een prachtige blauwgelakte auto voor het hek van de villa, welke John Raffles in zijn qualiteit van lord William Aberdeen bewoonde.

Achter het stuur zat een reusachtige chauffeur.

Het was Henderson, de trouwe bediende van zijne lordschap, die reeds aan vele zijner avonturen had deelgenomen.

Raffles en Charles bevonden zich in hun slaapkamer en legden de laatste hand aan hun toilet.

Daarop begaven zij zich naar de groote vestibule, waar Gaston, de oude kamerbediende van mylord, reeds met overgoed gereed stond, en verlieten daarna de villa.

— Naar het huis van mr. Sprattfold in de Victoriastreet No. 12, Henderson! zeide Raffles tot den chauffeur.

Daarop stapte hij in en de auto zette zich in beweging.

Na een half uur rijdens hadden zij de Victoriastreet bereikt en de auto stond kort daarop stil voor een groot huis, dat blijkbaar nog uit de achttiende eeuw dateerde, en rondom omgeven was door een klein park.

Henderson sprong van den bok en belde aan.

Maar nog voor het geluid van de bel goed en wel was weggestorven, werd de huisdeur geopend en verscheen er op den drempel een jonge man met een fraai uiterlijk, die naar het hek toesnelde en dit eigenhandig opende.

Hij wierp een blik door het portier van de gesloten auto, en zijn prachtige zwarte oogen kregen een blijde uitdrukking.

Henderson opende het portier, na den naam van zijn meester te hebben genoemd en Raffles en Charles stegen uit.

De jonge man was Dick Sprattfold, de zoon des huizes.

Hij deed snel eenige stappen naar Raffles toe, terwijl hij opgewonden riep:

— Ik kan u niet zeggen, mylord, hoe het mij verheugt, dat gij ons komt bezoeken! riep hij uit. En ook u, mijnheer Brand, heet ik van harte welkom.

Raffles beantwoordde den druk van de hand, die de jonge man hem had toegestoken en antwoordde op vriendelijken toon:

— Wij hopen u van dienst te kunnen zijn, Dick Sprattfold!

Daarop wendde hij zich tot Henderson en beval hem de auto weder naar de villa terug te rijden.

— Laat gij u dan niet weder terugrijden, mylord? vroeg Dick Sprattfold.

— Ik vrees, dat mijn chauffeur dan wat lang zal moeten wachten, mijn waarde Dick, antwoordde Raffles glimlachend. Een onderzoek als dit, is niet in enkele minuten afgelopen, bedenk dat.

— Dat had ik eerder moeten bedenken, mylord! hervatte de jonge man vroolijk. Mag ik de heeren verzoeken mij te volgen?

Hij klapte het hek dicht en ging zijn bezoekers voor over het tuinpad naar de prachtig gebeeldhouwde voordeur van zwaar eikenhout.

Nadat zij deze waren doorgestaan, bevonden de bezoekers zich in een groote hall, waarvan de muren met eikenhout waren afgeschoten.

Nauwelijks waren zij binnengetreten, of een allerliefst jong meisje sprong hen tegemoet.

Vol discrete bewondering rustte de blik van Raffles op het bevallige meisje, wier blozend gezichtje vol vertrouwen naar hem was opgeheven.

De gelijkenis met haar broeder was werkelijk treffend: dezelfde groote, prachtige zwarte oogen, dezelfde fijngevormde neus, dezelfde fraai besneden kleine mond.

Maar de bevalligheden van het jonge meisje werden nog aanzienlijk verhoogd door de verbazende vracht zwart haar, dat in dichte krullen om haar teeder gevormde wangen hing.

Raffles boog diep voor het jonge meisje en zeide:

— Het verheugt mij, mejuffrouw, dat ik u, na een vrij lange afwezigheid, weder terugzie, ofschoon ik moet erkennen, dat het wederzien niet onder de gelukkigste omstandigheden plaats vindt.

— O, mylord, er is sedert twaalf dagen niets meer gebeurd! riep het jonge meisje uit, en ik begin te gelooven, dat wij ons noodeloos ongerust hebben gemaakt.

— Geloofst gij dat werkelijk? vroeg Raffles op ernstigen toon. Gij moet het mij niet euvel duiden, maar ik ben van een geheel andere meening!

— Nu, mylord, het zal slechts van u zelf afhangen, of gij uw meening bevestigd zult vinden, merkte nu Dick Sprattfold op. Waar zal ik u het eerst heen geleiden?

— Mij dunkt, dat wij de zaken maar moesten afhandelen in de volgorde, waarin onze vriend James Bullock ze mij gisteren heeft medegedeeld. Hij begon met mij te vertellen van een mislukte speculatie, die uw vader eenige duizenden ponden sterling moet hebben gekost.

— Op zijn minst, mylord! antwoordde Dick, terwijl zijn voorhoofd zich fronste.

— Nu, het is dunkt mij onmogelijk hier den oorsprong van dit ongelukkig voorval na te sporen, hernam Raffles, ik zal dit bij een andere gelegenheid moeten doen. Wij gaan dus over tot het tweede punt. Dat was, als ik mij niet vergis, het ongeluk met de auto.

— Ja, mylord, antwoordde nu Jane Sprattfold, en mijn linkerarm is er nog altijd een weinig stijf van. Wat onze arme chauffeur betreft — hij ligt nog altijd in het gasthuis, maar zijn toestand is gelukkig vooruitgaande.

— Is de auto gerepareerd? vroeg Raffles haastig.

— Dat spreekt vanzelf, mylord! antwoordde Dick. De wagen zag er wel danig gehavend uit, maar hij was de reparatie ten volle waard!

— Dat is heel jammer, riep Raffles teleurgesteld uit, ik had zeer gaarne de stuurinrichting eens willen onderzoeken!

De jonge man dacht even na en riep toen uit:

— Maar dat kan misschien nog wel gebeuren, mylord! De reparatie-inrichting bevindt zich op tien minuten loopens hier vandaan, en niets is gemakkelijker dan er een onzer bedienden heen te sturen, met het verzoek de gebroken stuurinrichting hierheen te laten brengen.

— Indien die er althans nog is! merkte nu Charles op.

— Dat moeten wij afwachten, hernam Dick.

— Wanneer is de wagen van de reparatie-inrichting teruggekomen? vroeg Raffles.

— Gisteren, mylord! De fabriek had het juist zeer druk.

— Welnu, doe dan wat gij zooeven gezegd hebt, want als ik de gebroken stuurinrichting niet kan onderzoeken, kan ik ook onmogelijk een oordeel vellen; intusschen kunnen wij het derde punt eens onderzoeken.

De zoon des huizes had intusschen de huis-telefoon ter hand genomen en fluisterend eenige woorden gewisseld met den binnentredenden bediende, die haastig wegsnelde om het bevel van zijn meester op te volgen.

— Het derde ongeluk was, als ik mij niet vergis, de zware ijzeren hijschbalk. Zou het veel moeite kosten om mij dien even te toonen?

— Volstrekt niet, mylord! riep het jonge meisje uit. Wij verlangen niets liever en nu gij ons zoo vriendelijk uwe diensten hebt aangeboden, zullen wij die ook zooveel mogelijk uitbuiten, reken daar op!

— Maar zou ik niet eerst mijn opwachting maken bij uw ouders? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man, die reeds wilde voorgaan, met een gebaar terughield.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mylord, maar mijn vader is wegens zaken uitstедig, en mama is dedert een paar dagen bedlegerig.

— Toch niets ernstigs, hoop ik? vroeg Raffles met vriendelijke bezorgdheid.

— O, neen! Een weinig overspanning en zenuwen, mylord — de dokter heeft mama gedurende eenigen tijd rust voorgeschreven.

— Wees dan zoo goed mijn vriendelijke groeten aan mevrouw uw moeder over te brengen! En nu op weg naar het dak!

Het viertal begaf zich naar de liftkooi en spoedig had de lift hen naar de hoogste verdieping gebracht, waar het dienstpersoneel zijn vertrekken had.

Zij beklommen nu nog de houten trap die naar den zolder voerde, en het jonge meisje ging hen springend en lachend voor naar de voorzijde van het huis.

Zij stonden nu voor het dakraam en boven hun hoofd bevond zich een zware ijzeren balk, aan het eene einde voorzien van een polsdikken haak ter bevestiging van de katrol en met het andere uiteinde rustend tegen de zware hanebalken.

Raffles keek er met aandacht naar en wendde zich daarna vragend tot het jonge meisje.

— Ik kan mij met den besten wil van de wereld niet voorstellen, miss, hoe deze balk op straat heeft kunnen storten!

— Dat heeft geen van ons begrepen, mylord! Zoover wij wisten, was hij met stevige vierkante steunijzers tegen de hanebalken bevestigd.

— Deze balk is natuurlijk nieuw? vroeg Raffles.

— Neen, de balk is dezelfde, mylord, hernam Dick Sprattfold, alleen de steunijzers zijn vastgemaakt.

— A ha, die waren dus los, riep Raffles uit. Ja, dat moet ook wel, anders ware het ondenkbaar, dat deze zware ijzeren balk voorover is gevallen en uit het dakraam is gegleden. Hebt gij hier een trapje bij de hand?

— Gij zult er dadelijk een hebben, mylord! zeide de jonge man.

Hij snelde weg en kwam spoedig terug met een trapleer, die hij voor Raffles nederzette.

Deze plaatste haar onder den hijschbalk en klom er op.

Hij bekeek de zware eiken hanebalken, waarop hij lag, met aandacht en riep toen naar beneden:

— De ijzers die den balk vasthouden, zijn niet weder op dezelfde plaats aangebracht, En weet gij waarom niet?

— Nu, riepen drie stemmen tegelijk vol spanning.

— Omdat de boorgaten in de hanebalken, waarin de schroeven staken, die de steunijzers op hun plaats moesten houden, zoodanig verwijd zijn, dat de schroeven er niet meer in zouden pakken. Om niet genoodzaakt te zijn

naar zijn werkplaats terug te keeren, en daar zwaardere schroeven te gaan halen, heeft de timmerman die den hijschbalk weder op zijn plaats bracht, de steunijzers eenvoudig een paar centimeters verder aangebracht en nieuwe schroefgaten geboord.

Er volgde een diep stilzwijgen op deze woorden.

— Wat gij daar zegt, verschrikt mij, mylord! riep het jonge meisje uit, thans met een angstige uitdrukking in haar oogen.

— Het is niet twijfelachtig, dat deze gaten niet vanzelf zoo wijd zijn geworden! ging Raffles door. Wilt gij mij eens zeggen, wie van het dienstpersoneel gewoon is hier op dezen zolder te komen?

— De meiden en knechts komen hier geloof ik allen wel eens mylord! antwoordde het jonge meisje. Hier wordt goed gedroogd, daarginds is de mangelkamer, een van de bedienden heeft hier een klein timmerhokje — kortom, zij allen komen nog al eens vaak op den zolder waar ook de brandstoffen bewaard worden.

— Is hier in den laatsten tijd een reparatie verricht? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, eenige weken geleden is de dakgoot gerestaureerd en de zolder geschilderd.

— Zoo? vroeg Raffles belangstellend. Aanstonds, wanneer wij weder beneden zijn, zult gij wel zoo goed zijn mij den naam op te geven van den schilderspatroon en den loodgieter?

— Zeker, mylord! Die zal onze buttler wel weten.

— Ik geloof niet, dat ik hier nog iets te zien heb! vervolgde Raffles, terwijl hij nogmaals een blik in het rond wierp. Als gij wilt kunnen wij wel weder naar beneden gaan.

Het geheele gezelschap begaf zich nu weder naar den grooten salon.

Zoodra zij daar vereenigd waren, begon Raffles opnieuw:

— Als ik het mij wel herinner was het vierde ongeluk u zelf overkomen, mijn waarde Dick? Op Trafalgar Square zijt gij bijna door een gesloten limousine overreden?

— Gij kunt dat woordje bijna er wel aflaten, mylord! antwoordde de jonge man lachend. Ik ben er bijna een maand mooi mee geweest, en pas eenige dagen mocht ik weder zonder kruk loopen, terwijl het verband van mijn wond niet later dan gisteren is verwijderd — hier, gij kunt duidelijk het litteeken zien!

De jonge man ging vlak voor Raffles staan en wees op een tamelijk groot, reeds verbleekend litteeken, dat dwars over zijn voorhoofd liep, tot aan de wortels van zijn haar.

— Gij zijt den dood ontkomen, doordat een politieagent u terzijde trok? vroeg Raffles.

— Ja, mylord!

— Zijn u omtrent dit ongeval volstrekt geen nadere bijzonderheden bekend?

— Alleen deze, dat de limousine al in een

zeer zonderlinge wijze over den weg reed.

— Hoe dan?

— Wel, de chauffeur scheen wel beschonken te zijn, want hij stuurde zijn wagen in allerlei bochten over het asfalt.

— De auto is natuurlijk niet ingehaald?

— Neen, die verdween als een pijl uit den boog, zonder op het geschreeuw der omstanders acht te geven.

— Heeft niemand het nummer gezien?

— Daarentrent loopen de meeningen uiteen, mylord. Maar een groot aantal getuigen hield stijf vol, voor den rechtercommissaris staande, dat de wegsnellende auto in het geheel geen nummer droeg.

— Hoe langer hoe mooier! mompelde Raffles. Het begint een wonderlijke historie te worden. En nu blijft mij nog slechts over u te ondervragen over het tochtje op de Theems.

— Ga uw gang, mylord! Wij zullen u gaarne op al uw vragen antwoorden.

— Gij hebt natuurlijk de boot, die splinternieuw was, en u zeker heel wat geld gekost heeft, doen lichten?

— Natuurlijk, mylord! Het was een boot van achthonderd pond sterling en wij vonden het allen zonde haar op den bodem van de Theems te laten liggen, die daar niet zeer diep is.

— En de boot is nog boven gebracht?

— Door middel van twee bokken! Duikers hebben een tweetal stevige stalen trossen aan de boot bevestigd en de bokken hebben haar vervolgens aan de oppervlakte van het water geheschen en voorzichtig naar den oever van de Theems gesleept.

— Zij was natuurlijk beschadigd? ging Raffles door.

— Ja mylord, er bevond zich een gat zoo groot als een flinke vuist in den bodem!

— Merkwaardig! zeide Raffles. Voor zoover ik wist bevinden er zich geen klippen in de Theems! Van stooten hebt gij zeker niets gemerkt?

— Niet het minst, mylord! Ik was de eerste die het water in de boot zag stroomen en ik had mijn waarschuwing nog niet eens geheel voltooid, of de boorden bevonden zich reeds op gelijke hoogte met het water!

Raffles wreef zich met de beide handen over de oogen en keek peinzend voor zich uit.

— Dat alles is duidelijk genoeg! mompelde hij bijna onhoorbaar. Maar — de reden? Wat zal de reden zijn?

Hij liet zijn heldere grijze oogen van het jonge meisje naar den zoon des huizes dwalen en vervolgde toen:

— Voor zoover ik weet, is dat alles. Men heeft mij nog medegedeeld, dat gij van uw paard gestort zijt! Is dat waar?

— Ja, mylord, dat is waar! Maar ik zelf heb dat ongeval niet als zeer ernstig beschouwd! zeide Dick Sprattfold lachend. Het had niet

veel te beteekenen, misschien kwam het wel, omdat mijn been nog niet geheel genezen was.

— Het is mogelijk..... toch.....! Heeft uw paard u wel eens meer afgeworpen?

— Nog nooit, mylord!

— Nog nooit, zegt gij!

— Almanzor is een zeer mak dier!

— Zoo? vroeg Raffles verbaasd. Dan zal toch ook deze zaak wellicht van meer belang kunnen blijken, dan zij oorspronkelijk scheen. Is de stal hier ver vandaan?

— Neen, mijnheer, op geen vijf minuten afstand, in den tuin. Wilt gij dat ik er u heen breng?

— Daar zoudt ge mij een groot genoeg mede doen. Ik zou gaarne uw paard eens zien.

— Weest dan zoo goed mij te volgen, mijne heeren, riep de jonge man uit.

Het gezelschap verliet nu het huis aan de achterzijde, daalde een groot bordes af, dat op den grooten tuin uitzag, volgde daarna een breed grintpad en stond spoedig voor de geopende breede deuren van het stalgebouw.

Een oude koetsier met grijs haar, in zijn hemdsmouwen, was fluitend bezig met het oppoetsen van een zwart gelakt tuig, dat aan een zware kram in den muur was opgehangen.

De oude man richtte zich verschrikt en verlegen op, toen hij zijn meester in gezelschap zag naderen, en wilde spoedig in den stal gaan om zijn buis aan te schieten.

Raffles scheen zijn gedachten te raden en zeide op vriendelijken toon:

— Gij behoeft u voor mij geen moeite te geven, mijn vriend, als uw meester het goedkeurt, dat gij in die kleeding met ons spreekt.

— Staat gij toe, mijn waarde Dick, dat ik eenige woorden tot dien braven man richt?

— Welzeker, mylord, niets zal mij liever zijn. Gij kunt gerust uw gang gaan.

Raffles richtte zich nu tot den ouden koetsier en vroeg op een toon, die den ouden man dadelijk op zijn gemak bracht:

— Uw naam, vriend?

— John Howard!

— Zijt gij al lang in dienst van uw meester?

— Ik heb mijnheer hier gekend toen hij nog in een jurkje rondliep, met uw welnemen, mijnheer! Mijnheer Dick heeft op mijn knieën nog menigmaal paardje gereden, voor hij een echt paard ten geschenke kreeg!

— Gij weet dat mijnheer Dick van het paard is gevallen?

De oude man keek verwonderd op bij deze vraag en keek beurtelings van den een naar den ander.

Raffles keek op zijn beurt den jongen man aan, op wiens gelaat een flauwe bloes verschenen was.

— Ach, ik zie al wat het is! zeide Raffles glimlachend. Gij hebt het uw eer te na geacht, om over dit kleine ongeluk te spreken, maar daar het ons bij het onderzoek van nut kan

zijn, zult gij wel door den zuren appel heen moeten bijten. Wilt gij dan zoo goed zijn om zelf den dag te noemen, waarop het ongelukje plaats had, dat gelukkig zoo goed is afgeloopen?

De jonge man dacht even na en antwoordde toen vlug:

— Het was een Maandag, mylord, nu juist vier dagen geleden!

— Ik dank u, mijn waarde Dick. En laat mij nu het paard eens zien!

Allen gingen den stal binnen, die helder verlicht was.

In de keurig onderhouden boxes stond een zestal rij- en koetspaarden, die behaaglijk aan het hooi in hun ruif knabbelden.

Het laatste paard in de rij, een fraaie schimmel, van gekruist Arabisch ras, spitste zijn ooren, toen hij de stem van zijn meester hoorde.

Dick Sprattfold ging op het dier toe en gaf het een klap op het glanzende kruis.

— Dit is Almanzor, mylord, riep de jonge man trotsch uit. Vindt gij het geen schoon dier?

Raffles liet met welgevallen zijn blikken over het paard dwalen en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Het is inderdaad een prachtig dier! zeide hij. Hebt gij het nog bereden na Maandag?

— Neen, Mylord!

Raffles trad nu in de box, sprak het dier eenige vriendelijke woorden toe, wreef het liefkoozend over den neus en maakte den halster los.

Hij bracht het dier midden in den stal, dicht bij de deur die op den tuin uitkwam, zoodat het in het volle licht stond.

Raffles nam den halster stevig in de linkerhand en drukte toen met de rechter midden op den rug van het dier.

Plotseling sprong het paard snuivend op de achterbeenen.

Maar Raffles was blijkbaar op deze beweging verdacht en hield het dier met krachtige hand in bedwang.

— Wat is dat nu? riep Dick Sprattfold vol verbazing uit, terwijl hij naderbij kwam. Waarom begint Almanzor zoo plotseling te steigeren, mylord?

— Ik had, eerlijk gezegd, niets anders verwacht mijn waarde Dick, antwoordde Raffles.

— Wat zegt ge daar? riep de jonge man vol verbazing uit.

— Het dier steigert, omdat ik het op een pijnlijke plek op den rug aangeraakt heb.

De koetsier was nu ook naderbij gekomen en zeide:

— Als mylord mij toestaat om een opmerking te maken, dan zou ik wel willen zeggen, dat Almanzor eergisteren en gisteren bij het roskammen ook al zulke rare kapriolen heeft gemaakt! Mijn zoon Bill en ik hadden de grootste moeite hem in bedwang te houden.

— Ik geloof dat wij spoedig de reden ge-

vonden zullen hebben, merkte Raffles op. Mijnheer Brand, wees zoo goed, het dier eens vast te houden.

Hij reikte Charles den halster toe, trok een zware kruk tot dicht bij het paard, ging daarop staan en onderzocht nauwkeurig den rug van het edele dier!

Spoedig liet hij een goedkeurend gebrom hooren en stapte weder op den grond.

— Breng het paard maar weg, mijn vriend, zoo wendde hij zich tot den koetsier. Maar zeg mij eerst eens, of gij het zadel op dezelfde plaats hebt laten hangen, nadat gij Almanzor hebt afgetuigd.

— Ja, mylord! Het is niet van zijn plaats geweest, nadat mijnheer Dick sedert Maandag niet heeft willen rijden. Daarginds hangt het aan dien stijl tusschen de beide boxes.

Raffles liep er snel op toe, nam het zadel van den haak en keerde het om.

Een trek van teleurstelling verscheen op zijn gelaat.

Hij bedacht zich even en zeide toen snel tot den koetsier:

— Misschien was het paard dien dag met een schabrak bedekt?

— Ja, mylord, want het was zeer koel! Daarginds ligt zij op die bank.

Raffles nam den kleinen wollen doek met roode biezen afgezet en die nu opgevouwen op de bank lag, in beide handen en schudde hem krachtig uit.

Een rond voorwerp viel op den vloer.

Raffles raapte het op en kwam langzaam op het kleine groepje toe, dat zijn bewegingen met de grootste aandacht en nieuwsgierigheid gevolgd had.

— Weet gij wat dit is? vroeg hij.

— Een blad van den stekeldistel, tot een bal ineengerold! riep Dick Sprattfold verrast uit.

— En weet gij waar ik dien vind? Aan de binnenzijde van het schabrak, waarmede het paard Maandag bedekt was.

Een gedrukt zwijgen volgde op deze woorden.

Jane had de kleine handen op den boezem tegen elkaar gedrukt en keek Raffles met een angstigen blik in haar lieve oogen aan.

Dick had de vuisten gebald en staarde recht voor zich uit.

Raffles was de eerste die weder sprak.

— Gij zult nu zelf wel begrijpen, wat er gebeurd is; wij willen nu maar eens aannemen, dat deze distel bij louter toeval van het schabrak op den rug van Almanzor terecht is gekomen. Onder het galoppeeren zijn de stekels van dat venijnige blad door den druk van het zadel in de huid van het arme dier gedrongen en hebben het zoo gepijnigd, dat het u heeft afgeworpen. Bij het afnemen van het zadel is de distel in het wollige goed van het schabrak blijven zitten.

— Het is zeer vreemd, mompelde de jonge

man in zichzelf, terwijl hij een half angstigen blik in het rond wierp.

Raffles deed nu eenige stappen naar den ouden koetsier toe, die met bleek gelaat had toegeluisterd en zeide:

— Wie zadelde het paard Maandag voor mijnheer Dick?

— Ik zelf, mylord, en ik bezweer u.....

Raffles hief sussend de hand op en zeide:

— Dat begrijp ik wel, mijn goede vriend! Uw schuld is het niet. En zeg mij nu eens, of deze stal ook op straat uitkomt!

— Ja, mylord, — mijnheer Dick rijdt altijd door die deuren naar buiten. Dat moet trouwens wel, want dat is de eenige uitgang naar de straat.

— Hebt gij volstrekt niets bijzonders opgemerkt?

De oude koetsier krabde zich even op het hoofd en zeide toen:

— Dat geloof ik niet, mylord!

— Herinner u eens goed! hernam Raffles. Zelfs een voorval dat u van niet het minste belang toeschijnt, kan mij op een spoor brengen.

De oude man scheen zijn geheugen te raadplegen en hief toen plotseling het hoofd op.

— Terwijl ik het paard zadelde, mylord, stond er aan de deur die op de straat uitkomt een haveloos gekleed man, die vroeg of ik geen werk voor hem had. Hij wilde gaarne tuigen poetsen, kribben schoon maken, of iets dergelijks doen. Ik zeide hem echter, dat ik daarvoor reeds iemand in dienst had, en dat was de waarheid, mylord, want mijn eigen zoon helpt mij bij het behandelen van de paarden.

— Dus die man is onverrichter zake weer vertrokken? vroeg Raffles vol spanning!

De oude koetsier boog het hoofd en antwoordde toen aarzelend:

— Neen, mylord! Ik weet nu niet of ik er wel goed aan gedaan heb — maar de man zag er zoo ongelukkig en hongerig uit, dat ik hem op zijn verzoek toestond het rijpaard van mijnheer Dick vast te houden, terwijl ik het zadelde. Ik heb hem daarvoor twee pence gegeven en dadelijk daarop is hij heengegaan.

— Maar dan moet hij toch voor het paard hebben gestaan? vroeg Raffles.

— Dat heeft hij ook gedaan, terwijl hij het dier vasthield, mylord, maar hij heeft het ook eenige malen liefkoozend op zijn rug geklopt.

— Nu, dat is dan opgehelderd! zeide Raffles op luchtigen toon. Ik dank je, vriend Howard!

De oude koetsier tikte beleefd aan zijn pet en ging weer aan zijn werk.

Jane Sprattfold deed eenige stappen op Raffles toe en keek hem onderzoekend en met angstigen blik, in het gelaat.

— Ik begin te vreezen, mylord, dat die opeenvolging van ongelukken toch niet zoo onschuldig is, als zij mij op het eerste gezicht toescheen. Toen alles zoo goed afliep, heb ik

er een weinig den draak mee gestoken! Maar ik geloof nu, dat ik daarin groot ongelijk had:

Ook Dick kwam nu naderbij en vroeg op ongerusten toon:

— Hebt gij u reeds een oordeel gevormd, mylord? Acht gij het niet zeer zonderling, wat ons is overkomen?

— Inderdaad — zeer zonderling, mijn waarde Dick? antwoordde Raffles ernstig. Maar laat ik u zeggen, dat ik er geen oogenblik aan getwijfeld heb, of deze lange reeks van ongelukken werd niet veroorzaakt door het Noodlot of het Toeval, maar — door een wezen van vleesch en been!

Hij had deze woorden op fluisterenden toon uitgesproken, opdat de oude koetsier hem niet zou kunnen verstaan.

Jane drukte de kleine hand op haar boezem en haar gezichtje was zeer bleek, toen zij op zachten toon zeide:

— Maar mylord — dan zouden wij een doods vijand moeten hebben, die ons overal achtervolgt en onzen ondergang gezworen heeft.

Raffles wilde antwoorden, toen de bediende, die zooveen was uitgezonden naar de autoreparatie-inrichting, haastig kwam aanloopen en in eerbiedige houding voor zijn jongen meester bleef stilstaan.

— Wel Tim, vroeg Dick, terwijl hij haastig op hem toetrad, hebt gij het verzoek overgebracht? Zullen zij de gebroken stuurinrichting hier laten brengen?

— Neen, mylord! antwoordde de man.

— Neen, zegt gij! riep Raffles op verbaasden toon. Hoe dat zoo?

— Omdat eergisteren een onbekend persoon de garage is binnengekomen en de gebroken stuurinrichting als oud roest heeft gekocht! antwoordde de bediende.

Er heerschte een diep stilzwijgen na deze woorden!

Broeder en zuster zagen elkaar verbaasd en ongerust aan, terwijl Raffles de dunne lippen opeen klemde, en eenige onverstaanbare woorden bromde.

— Dat is sterk! riep Charles eindelijk uit, die zich niet meer kon bedwingen.

— Misschien minder dan ge denkt, mijn waarde Brand, zeide Raffles kalm. De persoon met wien wij te maken hebben, is blijkbaar

niet de eerste de beste en heeft begrepen, dat het vroeg of laat wel eens zou kunnen uitkomen, dat de stuurstang — laat ons zeggen, voor drie kwart was doorgezaagd, en heeft die ontdekking willen voorkomen door het gebroken gedeelte te koopen.

— Dat zal uw onderzoeking waarschijnlijk niet vergemakkelijken mylord! riep Dick uit.

— Dat geloof ik ook niet, maar wij moeten den moed niet al te spoedig laten zakken, er zijn toch nog andere aanknoopingspunten. Om te beginnen, zou ik u vriendelijk willen verzoeken, mij onmiddellijk te waarschuwen, wanneer uw vader van zijn zaken terug is, zeide Raffles.

— Wilt gij mijn vader spreken, mylord?

— Ja, liefst zoo spoedig mogelijk! En zeg mij nu eens, mijn waarde Dick, of gij geheel op de hoogte zijt van de geschiedenis uwer familie, ik meen, of u wellicht bijzondere gevallen uit het leven van uw vader bekend zijn, die sterk uw aandacht hebben getrokken!

De jonge man dacht even na en hief toen zijn heldere oogen naar het gelaat van den vrager op.

— Neen, mylord! Voor zoover ik weet, is ons leven en dat van mijn vader steeds zoo kalm als een beekje heengevloed. Gij weet wellicht, dat hij aandeelhouder is in een groot handelshuis en dergelijke personen kunnen de groote avonturen in hun leven gewoonlijk wel tellen!

— Soms, niet altijd! zeide Raffles glimlachend. Dat hangt van de personen af. Wilt gij mij het tijdstip opgeven, wanneer uw vader is te spreken?

— Wilt gij morgen niet op onze partij komen, mylord? riep het jonge meisje nu uit. Alice, mijn zusje is jarig, en daar zij vele vrienden en bekenden heeft en verzot is op dergelijke soirées, heeft papa er in toegestemd, om dien avond een aantal gasten te vragen. Er zal gemusiceerd, komedie gespeeld en gedanst worden!

— Dan beloof ik u, dat ik present zal zijn, miss Jane, antwoordde Raffles hoffelijk. Ik stel zeer veel belang in de zaak en dat is er niet minder op geworden, sedert ik mijn onderzoek hier begon. Maar laat ik u dadelijk zeggen, dat ik tot dusverre nog in de diepste duisternis rondtast!

HOOFDSTUK III.

DE MAN MET DE GROENE OOGEN.

Een dag later, om acht uur 's avonds, waren Raffles en Charles bezig zich te kleeden voor de soirée ten huize van mr. Sprattfold.

Charles strikte met de grootste zorg een witte das, terwijl Raffles de matgouden knopen van zijn parelgrijs rokvest dichtknoopte.

Hij neuriede zachtjes voor zich heen, zooals hij vaak deed, als hij bezig was met het onderzoeken van een of andere raadselachtige zaak, die zijn geheele aandacht in beslag nam.

— Wel, Edward, begon Charles, nadat beiden een tijdlang zwijgend in het aantrekken van hun rok verdiept waren geweest, heb je nu al eenig inzicht in deze zonderlinge zaak gevormd?

— Waarde Charles, ik heb mij het eenige inzicht gevormd, dat men zich in deze zaak met mogelijkheid vormen kan: ik ben geneigd aan een Noodlot te gelooven, maar ik weiger te erkennen, dat het zich in zulk een eigenaardigen vorm zou openbaren. Zonder eenigen twijfel is hier sprake van een vreeselijke wraakoefening! Maar waarom die wordt uitgeoefend, — dat is meer dan ik voor het oogenblik kan doorgronden. Ik hoop echter hierin vanavond iets verder te zijn gevorderd.

— Je bent immers bij den reparateur van de auto geweest?

— Ja, evenals bij den schilderspatroon en den loodgietersbaas, maar daar heb ik, zooals ik al vreesde, bot gevangen. De auto-reparateur wist zich zelfs het gezicht van den koopman niet meer te herinneren, terwijl de beide patroons zeer vertrouwde arbeiders naar het huis van de Sprattfolds hadden gezonden, voor wie ze ten volle konden instaan.

— Maar hoe is die hijschbalk dan losgekomen? riep Charles vol verbazing uit.

— Dat is mij zelf nog niet zeer duidelijk! Maar ik denk haast, dat de zonderlinge Engel der Wraake 's nachts is binnengeslopen, de schroeven van de steunijzers heeft losgemaakt, en de gaten zoodanig verwijd, dat zij den balk naderhand zonder moeite zoover vooruit zou kunnen schuiven, dat zij topzwaar werd en over den rand van de dakgoot naar beneden viel. Ik heb goed opgemerkt, dat men staande voor het zolderraam, reeds op een afstand kan zien wie er op de voordeur toekomen. En wanneer de hijschbalk bij het glijden over de dakgoot niet een weinig was afgegleden, dan zou de oude Sprattfold zonder twijfel als een vlieg zijn doodgedrukt.

— Vreeselijk! riep Charles vol afgrijzen uit.

— Het is mogelijk, dat het vreeselijk is — maar het is geniaal gevonden, zeide Raffles op kouden toon. In ieder geval blijkt het, dat ons wraakzuchtig heerschap een buitengewoon man is. Iemand die voor geen gevaren terugdeinst om zijn doel te bereiken en die over een zeer groote mate van wilskracht en schrandtheid beschikt.

— Ik vind dat ge dien moordenaar — want dat is en blijft hij toch — wel wat al te veel lof toezwaait, Edward! merkte Charles verwijtend op.

— Toch niet! ging Raffles op denzelfden kouden toon voort. Het is mogelijk, dat de man zijn bekwaamheden en zijn wilskracht verkeerd aanwendt — wat overigens natuurlijk

nog te bewijzen valt! — maar daarmee mag ik toch het bestaan van die bekwaamheid en wilskracht niet uitwisschen?

Charles antwoordde niet.

Hij wist wel dat hij in dergelijke gesprekken steeds het onderspit moest delven.

Na eenigen tijd vroeg hij:

— Nu ben ik er nog niet achter, hoe de balk is weggeschoven, daartoe was toch noodig, dat de man die den aanslag beraamde, op den zolder was!

— Welnu? Waarom zou hij er niet geweest zijn!

— Maar het was toch midden op den dag! riep Charles met eenig ongeduld in zijn stem uit.

— Wat zou dat? Breng ik ook niet soms mijn ongewenschte bezoeken midden op den dag?

— O — jij vormt een uitzondering! Jij bent een zeer buitengewoon man!

— Wel. Dan is onze vriend de moordenaar, minstens even buitengewoon als ik! riep Raffles spottend uit. Ik houd vol, dat het voor een ondernemend man volstrekt niet zoo moeilijk is in het gewaad van een leidekker, een glazenwasscher of een schoorsteenveger, vooral als dat laatste, den zolder binnen te dringen! Hij had daartoe niets anders te doen dan het leegstaande huis, een paar nummers verder, binnen te gaan, daar uit het zolderluik te klimmen en over de daken heen het luik te bereiken van het huis, waarheen we ons aanstonds begeven.

— Maar was daar dan een leegstaand huis? vroeg Charles verbaasd.

— Ja!

— Ik heb niets gezien!

— Dat is geen bewijs, dat het er niet was is het niet waar? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend met zijn heldere oogen doordringend aanzag.

— Daarin heb je gelijk, antwoordde Charles eenigszins verbluft. Ik moet bekennen, dat ik er niet op gelet heb!

— Ik zou er ook niet op gelet hebben, als ik er niet naar gezocht had! merkte Raffles kalm op, terwijl hij zijn rok aanschoot en een blik in den grooten spiegel wierp. Ben je gereed, Charles?

— Ik ben dadelijk tot je dienst.

— Vooruit dan maar. Ik brand van verlangen, om met den ouden heer Sprattfold te spreken.

De beide vrienden verlieten de slaapkamer, na eerst met de grootste zorg de sluiting van alle geheime vakken en kasten te hebben nagezien en begaven zich naar de vestibule, waar de oude Gaston reeds met hun overgoed gereed stond.

Voor het hek van den voortuin stond de prachtige blauwgelakte auto van zijne lordschap reeds te wachten.

Henderson zat achter het stuurwiel.

Raffles gaf hem het adres van de Sprattfold's

op en stapte, gevolgd door Charles, in de weelderig ingerichte auto.

Binnen een half uur hadden zij de Victoria-street bereikt.

Reeds in de verte kon men zien, dat alle ramen van het groote heerenhuis schitterend verlicht waren.

De partij scheen druk bezocht te worden, tenminste zij moesten een oogenblik in de file wachten, alvorens hun eigen auto in het hek kon voorrijden en zij konden binnengaan.

In de groote hal werden hun kleederen in ontvangst genomen door den deftig gegalonneerden huisknecht, terwijl de bottelier de gasten den weg wees naar de groote ontvangstaal.

Op den drempel werden zij begroet door Jane Sprattfold, die er met haar blozend gezichtje en in het wit zijden avondtoilet allerbekoorlijkst uitzag.

Zij begroette de beide heeren hartelijk en geleidde hen toen naar haar moeder, een vrouw met nog bijna gitzwart haar en een vorstelijk figuur, die ondanks haar veertig jaren nog onder de schoonste vrouwen van Londen werd gerangschikt.

Daarop snelde het jonge meisje opgewekt en met een verhoogden bloos op het lief gelaat, weer weg en toen Raffles haar met een belangstellenden blik uit zijn grijze oogen volgde, zag hij met een glimlach om de lippen, dat zij regelrecht toeliep op James Bullock, die zooeven was binnengekomen en wiens lange gestalte bijna een hoofd boven de andere gasten uitstak.

Het was reeds vrij druk in de groote ontvangstaal.

Door de groote vleugeldeuren aan het einde der zaal te openen had men het vertrek aanzienlijk vergroot.

Ook in de aangrenzende zaal, die meestal als muziekkamer gebruikt werd, bevond zich reeds een aantal gasten.

In een hoek, achter een haag van palmen, was op een kleine verhooging een orkestje geplaatst, dat nu juist begon een zachte wals in te zetten, die de danslustigen spoedig naar de muziekzaal lokte.

Raffles wisselde eenige hoffelijke woorden met de vrouw des huizes, die hij reeds vroeger op andere partijen ontmoet had en vroeg toen zonder omwegen naar haren echtgenoot, daar hij volstrekt niet voornemens was den geheelen avond door te brengen op een soirée die hem als zoodanig slechts zeer weinig belangstelling inboezemde.

— Mijn man is nog bezig met eenige brieven, mylord, zeide mevrouw Sprattfold, maar hij zal aanstonds tot uw dispositie zijn. Aha, daar zie ik hem juist binnenkomen.

Met haastige schreden kwam Richard Sprattfold, de vader van Dick, op het drielal toelopen.

Hij was een man van een hooge gestalte, nauwelijks veertig jaar.

Zijn blozende gelaatskleur verried, dat hij, ondanks zijn drukke bezigheden, veel aan sport deed, hetgeen ook zijn krachtig ontwikkelde gestalte bewees.

Raffles merkte echter met zijn scherpen blik onmiddellijk op, dat Sprattfold, ondanks de moeite die hij deed om het te verbergen, in een zeer zenuwachtigen toestand verkeerde.

Zijn oogleden knipperden voortdurend en hij wreef zich telkens de handen als iemand die het koud heeft, ofschoon er in de zaal reeds een zeer hooge temperatuur heerschte.

— Het verheugt mij, dat gij gekomen zijt, mylord, zeide hij, terwijl hij zijn bezoeker de hand toestak. Ik hoop, dat gij eenig licht in deze duistere zaak kunt hebben. Ik zelf heb oorspronkelijk niet aan eenig opzet gedacht, maar na wat ik van Dick en Jane vernam, schijnt het toch bij lange niet zoo onschuldig te zijn, als ik eerst meende.

— Dat geloof ik ook, mr. Sprattfold, zeide Raffles op ernstigen toon, en indien gij een raad van mij wilt aannemen, dan zou het deze zijn: geeft goed acht op uw omgeving en begeef u des avonds en vooral des nachts niet alleen, en vooral niet ongewapend op straat.

Mevrouw Sprattfold verbleekte.

— Gij gelooft dus werkelijk, mylord, dat mijn man ernstig gevaar loopt?

— Niet alleen uw man, mevrouw, maar gij zelf en uw kinderen ook — ik kan het tot mijn spijt niet betwijfelen.

— Maar dat is verschrikkelijk! riep zij ontsteld uit. Zouden wij dan de politie niet in den arm nemen?

— Ik geloof niet dat u dat veel zou baten, mevrouw! hernam Raffles glimlachend. Naar mijn meening is de man die u achtervolgt, en die deze reeks van ongelukken veroorzaakt heeft, er niet de man naar om zich door een paar Londensche politie-agenten te laten vangen. Naar wat ik hier ontdekt heb, moet het een man zijn, die met duivelsche behendigheid en onverschrokkenheid te werk gaat. Ik zou u wel willen vragen....

Maar Raffles viel zich zelf in de rede, en keek strak in de richting van de deur.

De vrouw des huizes volgde, eenigszins verbaasd over den plotseligen aard van zijn zwijgen, de richting van zijn blik, en ook Charles keek om, ten einde te zien, wat Raffles zoo plotseling zijn zin had doen afbreken.

Door de deur kwamen eenige gasten binnen.

De meesten kwamen dadelijk op het echtpaar Sprattfold toe, om het te begroeten.

Raffles keek hen eenigszins ongeduldig aan, tot groote verwondering van Charles, die zijn gedrag niet kon begrijpen.

Eindelijk namen de pasgekomen gasten weder met een handdruk afscheid en nu vroeg Raffles:

— Wie is die heer daar, die zooeven is

binnengekomen en zoo besluiteloos aan de deur blijft staan; ik dacht dat hij u ook wel zou komen begroeten.

Mevrouw Sprattfold wierp een blik in de aangewezen richting en zeide op vrij onverschilligen toon:

— Dat is.... hoe heet hij toch ook weer, Richard? Ik kan zijn naam maar niet onthouden — hij heeft zulk een zonderlingen uitheemschen klank.

— Iwan Broessilof meent gij? vroeg Richard Sprattfold, terwijl hij naar den aangeduiden persoon keek. Ik wil het wel gelooven, dat gij zijn naam vergeet, voegde hij er lachend aan toe, de Russische namen zijn zoo moeilijk te onthouden.

— Is die heer een Rus? vroeg Raffles, terwijl hij geen oog van den pas binnengekomene afwendde.

— Dat zegt hij althans, ofschoon ik niet vind, dat hij een Russisch type heeft! antwoordde mevrouw Sprattfold.

— Ik ben een paar weken geleden op mijn club aan hem voorgesteld, zeide Richard Sprattfold als bij verontschuldiging. Hij moet buitengewoon rijk zijn!

— Zoudt gij mij niet eens aan hem willen voorstellen? vroeg Raffles. Ik vind dat hij een zeer belangwekkend gezicht heeft en gij weet misschien, dat ik houd van menschen met een interessant uiterlijk.

— Wel, niets is gemakkelijker, mijn waarde lord! antwoordde Sprattfold. Hij komt juist naar ons toe en schijnt ons eindelijk in het vizier te hebben gekregen.

Inderdaad kwam de Rus langzaam in hun richting, alsof hij besluiteloos was, en Raffles had allen tijd om zijn gelaat en zijn gestalte goed op te nemen.

Iwan Broessilof was zelfs voor een Rus buitengewoon lang te noemen.

Hij was minstens zes en een halve voet en hij leek nog langer door zijn magerte.

Dat die magerte echter geen bewijs was van zwakheid, maar dat de Rus integendeel over een buitengewone lichaamskracht beschikte, bleek uit de wijze, waarop hij het hoofd droeg, en waarop hij zijn lange, gespierde beenen nederzette.

Toen hij naderde, merkte Raffles op, dat de Rus flauw glimlachte, en spoedig zag hij tot zijn verbazing, dat deze glimlachende trek ook zelfs geen oogenblik van het smalle, zeer bleekte gelaat van den Rus verdween.

Bij alles wat hij zeide, werd de mond met de dunne bloedeloze lippen naar één zijde omlaag getrokken, door dien raadselachtigen, haast ziekelijken glimlach, die als 't ware in zijn gelaat was ingevreten.

Broessilof had een hoog voorhoofd en zwart haar, dat aan de slapen reeds begon te grijzen, ofschoon hij niet veel ouder dan veertig jaar kon zijn.

Zijn wenkbrauwen waren zonderling gevormd.

Zij waren niet gebogen, maar leken als door een liniaal getrokken te zijn, en liepen van den neuswortel schuin naar boven, hetgeen hem eenigszins het uiterlijk van een Mongool gaf.

Maar het zonderlingst van dezen man en in dit gezicht waren wel de oogen.

Zij waren lichtgroen.

Zij hadden geen groenige tint, zooals men dat wel meer ziet en bij zeer lichtbruine oogen opmerkt, maar hadden de groene kleur van gras of van bladeren.

Raffles had reeds millioenen paren oogen in zijn leven gezien, maar nimmer had hij geblikt in oogen als deze!

Groot en schitterend als van een panter en dan van deze zonderlinge lichtgroene kleur.

Iwan Broessilof was nu dicht bij het groepje genaderd en hief langzaam een reusachtige hand ter begroeting op, terwijl hij een stevige buiging maakte.

Zijn Engelsch was geheel vrij van eenig buitenlandsch accent, toen hij opmerkte:

— Mevrouw Sprattfold, het is mij een groote eer gevolg te hebben kunnen geven aan uw vriendelijke uitnoodiging, tot bijwoning van uwe soirée. Voor mij, die een vreemdeling in uw land is, en die hier zeer weinig vrienden en kennissen heeft, is het een geluk als men zich over hem ontfermt.

Mevrouw Sprattfold vatte eenigszins schuw en als met tegenzin de haar toegestoken reusachtige rechterhand aan, die zij onmiddellijk weer losliet.

Er liep een zachte rilling over haar huid.

En toen Raffles naar Broessilof keek, zag hij tot zijn onuitsprekelijke verwondering, dat diens oogen plotseling geheel van tint veranderd waren!

Zij waren nog altijd groen, maar nu van een veel diepere tint, en zonder glans!

Terwijl hij nog over dit zonderlinge verschijnsel nadacht, richtte Broessilof zich tot hem, terwijl hetzelfde ziekelijke glimlachje om zijn lippen speelde:

— Indien ik mij niet zeer vergis, heb ik het groote voorrecht, lord William Aberdeen voor mij te zien?

— Inderdaad mijnheer! antwoordde Raffles afgemeten. Gij kent mij dus?

— Neen, die eer heb ik niet, mylord! Maar een mijner clubvrienden, met wien ik onlangs een rit door Hyde-Park maakte, heeft mij u aangewezen, toen gij op uw prachtige vos voorbijreed. Gij hebt ons niet gezien, want gij waart in diep gesprek met dezen heer, dien ik eveneens herken.

Hij wendde het hoofd langzaam naar Charles om, die vlak achter hem stond en deze voelde voor een oogenblik met een zonderling huiverig gevoel, waarvan hij den oorsprong niet kon verklaren, de nu weer lichtende groene oogen op zich gericht.

— Als dat zoo is, mijnheer Broessilof, zeide Raffles, dan kunt gij het mij ook niet euvel duiden, indien ik van mijn kant moet erkennen, dat dit de eerste maal is, dat ik u zie!

— Ik ben zeer verheugd, kennis met u te maken, mylord, zeide Iwan Broessilof.

En weer ging de reusachtige rechterhand langzaam de hoogte in.

Raffles vatte haar en voelde dat zij ijskoud was.

Men wisselde nog eenige onbeteekenende woorden en daarop nam de Rus met een buiging afscheid en mengde zich onder de gasten.

Raffles keek hem peinzend na.

— Zulk een zonderling paar oogen heb ik in mijn geheele leven nog niet gezien! merkte hij vriendelijk op.

— Is u dat ook opgevallen, mylord? vroeg mevrouw Sprattfold. Vindt gij ze niet vreeselijk?

— Vreeselijk is het woord niet, mevrouw! hernam Raffles glimlachend, ofschoon ik beken, dat zij misschien beter zouden passen in den kop van een jaguar of een boschkat. Maar hun kleur vooral treft mij! En dan die plotse-linge verandering van tint. Ik geloof, dat Iwan Broessilof een zeer bijzonder mensch is.

— In goeden of in kwaden zin, Mylord? vroeg de heer des huizes, terwijl hij weder die zenuwachtige beweging met zijn handen maakte.

— Dat zou ik u met den besten wil van de wereld niet kunnen zeggen, mijn waarde heer Sprattfold, antwoordde Raffles lachend, want het is immers reeds honderden malen gebleken, hoezeer men zich kan vergissen, wanneer men op iemands uiterlijk afgaat. Wie weet is Iwan Broessilof een braaf, bezadigd huisvader, met twaalf lieve kinderen!

De heer des huizes barstte in lachen uit en zeide toen vroolijk:

— Wat dat laatste betreft, kan ik u wel zeggen, dat gij u vergist; Broessilof is vrijgezel!

— Nu, ook onder de vrijgezellen treft men zeer fatsoenlijke lieden aan, merkte Raffles onverschillig op, en zou ik u nu mogen verzoeken, mijn waarde heer Sprattfold, mij eenige minuten van uw tijd af te staan?

— Met het grootste genoegen, Mylord. Weest dan zoo goed, mij naar mijn particulier vertrek te volgen, daar kunnen wij rustiger praten.

Raffles maakte een van die onberispelijke buigingen voor de vrouw des huizes, waarom Charles hem steeds had benijd, uitte eenige hoffelijke woorden en volgde Sprattfold, die haastig door de gasten schreed, om de deur te bereiken.

Zij gingen Iwan Broessilof voorbij, en het leek Raffles of de groene oogen hen beiden door de geheele zaal heen volgden, terwijl het ziekelijke glimlachje geen oogenblik van het onbeweeglijke, witte gelaat week.

Zij daalden een trap af, staken de helder verlichte vestibule over en traden toen een

vertrek binnen, dat helder licht uitstraalde, toen Sprattfold den schakelaar had omgedraaid.

Raffles, die van dit huis nooit iets anders gezien had dan de ontvangstzaal, sloeg een snellen, onderzoekenden blik om zich heen.

Dadelijk werd zijn blik geboeid door een portret ten voeten uit en in levensgrootte van een man, dien hij aan het gelaat dadelijk herkende als den vader van Richard Sprattfold.

En toch was het weder een geheel ander gelaat.

Want terwijl dat van zijn gastheer een open en vriendelijke uitdrukking vertoonde, getuigden de trekken van het portret van een hardheid, die niet ver van wreedheid verwijderd was.

Daarop wezen de staalgrijze oogen, die half onder borstelige wenkbrauwen schuil gingen en daarop wezen vooral de vierkante roofdierkaken en de vast opeengeklemd dunne lippen.

Richard volgde den blik van zijn gast en zeide:

— Gij zult wel begrijpen, wie dat is, Mylord?

— Inderdaad, mijnheer Sprattfold, de gelijkenis is te treffend om zich te kunnen vergissen. Die heer is ongetwijfeld uw vader!

— Gij hebt het geraden!

De beide heeren hadden plaats genomen en Richard Sprattfold bood Raffles een sigaret aan, terwijl hij er ook zelf een opstak.

— En vraag mij nu maar eens, wat gij weten wilt, mijn waarde Lord! begon Sprattfold, nadat zij gezeten waren, terwijl opnieuw zijn oogen zenuwachtig knipperden.

— Zeg mij dan eens eerst, of gij hier in Engeland geboren zijt?

— Neen, in Engelsch-Indië!

— Zoo, daar hebben dus uw ouders langen tijd gewoond?

— Mijn vader vijf-en-twintig jaar, tot aan zijn dood!

— Is het u bekend, of hij persoonlijke vijanden had?

Sprattfold wreef zijn handen over elkaar en antwoordde aarzelend, terwijl hij den blik afwendde:

— Mijn vader had een wel wat hard karakter, Mylord! Men zegt zelfs, dat hij van den kant van zijn bedienden tweemaal aan een moordaanslag heeft blootgestaan. Het is dus volstrekt niet onmogelijk, dat hij vijanden heeft gehad.

— Welk beroep oefende hij in Indië uit?

— Hij diende bij het leger en was vrede-rechter in de plaats van onze inwoning!

Raffles haalde snel zijn notitie-boekje te voorschijn en schreef er eenige woorden in.

— Herinnert gij u zelf uw vader nog goed?

— O ja! Toen hij stierf was ik een knaap van veertien jaar!

— Uw vader hield zeker zeer veel van u?

Richard Sprattfold zweeg even, en zeide toen zacht:

— Op zijn manier hield mijn vader zeker veel van ons! Maar hij had niet veel tijd om zich met ons te bemoeien en bovendien was hij van een zeer strengen aard! Ik herinner mij zeer goed, dat wij allen voor hem beefden als wij ons tegen zijn bevelen verzet hadden, of ondeugend waren geweest.

Hij hield op en keek Raffles met een schuwen blik aan.

Deze wist met zijn verbazende menschenkennis reed alles van den ouden Sprattfold, alsof hij hem jarenlang gekend had.

Hij wierp nogmaals een blik op het portret, en hernam:

— Ik dank u voor deze inlichtingen, mijnheer Sprattfold! Maar ik moet erkennen, dat zij mij niet heel veel verder brengen!

Er heerschte even stilzwijgen, en Raffles keek peinzend voor zich uit.

Toen hief hij het hoofd weder op, en vroeg:

— Gij zelf hebt immers niet veel aandacht geschonken aan de reeks ongelukken, die zoo snel achter elkaar uw huis troffen?

— Ik vond het zonderling — en dat was alles!

— Gij hebt dus ook nooit eenige achterdocht gekoesterd?

— Nooit, daar ik mij volstrekt niet bewust ben, bijanden te hebben!

Raffles klopte op de tafel en stond plotseling op.

— Dan geloof ik, dat ik u niet langer behoef op te houden, mijnheer Sprattfold! Alleen wenschte ik nog gaarne den naam van de plaats uwer inwoning in Engelsch-Indië!

— Lahore!

— Nooit elders?

— Dat wel! Lahore was jaren achtereen de standplaats van mijn vader, maar in de laatste jaren van zijn leven scheen zich een zonderlinge ongedurigheid van hem te hebben meester gemaakt, ten minste, wij zijn toen in ettelijke steden geweest, in Bombay, Calcutta, Benderabad, Delhi, Pendjab....

— Maar dat is zeer belangrijk, wat gij mij daar mededeelt! riep Raffles uit.

— Meent gij? vroeg Sprattfold met een flauwen glimlach.

Zonder eenigen twijfel! Hebt gij nooit naar de reden van die verhuizingen gevraagd, die toch geen gewoonte zijn voor een man op een zekeren leeftijd, vooral als hij vroeger zoo honk- vast is gebleken?

— Ik was toen nog haast een kind!

— Dat is zoo! Zeg mij eens, of gij in dien tijd geen veranderingen in de gewoonten van uw vader zijn opgevallen!

Sprattfold dacht even na en antwoordde toen:

— Mijn vader was van nature een strijdbaar man — hij liep steeds gewapend rond! Maar dat is in Indië zoo opvallend niet! Maar nu gij mij er aan herinnert, meen ik wel te hebben opgemerkt, dat hij de laatste jaren zeer zenuw- achtig en ongedurig was!

— Aha! Misschien geeft dat eenig licht! En nu zullen wij, met uw goedvinden, maar weder naar de feestzaal gaan! Ik heb u niets meer te vragen!

— En meent gij eenig licht te zien, Mylord?

— Alles is mij zoo klaar als de dag!

— Mylord!

— Ik verzeker het u! Het is een eenvoudige zaak! Ofschoon ik moet erkennen, dat zij tevens zeer tragisch is! Als gij een raad van mij wilt aannemen, dien ik ook reeds aan uw zoon gaf .... wees voorzichtig!

Raffles wierp den heer des huizes een ernstigen blik toe en maakte toen beleefd plaats om hem te laten passeeren, terwijl hij de hand op de kruk van de deur legde.

Toen zij naar buiten traden, zagen de beide mannen een man snel de bovenste treden van de trap oploopen.

Richard Sprattfold werd zeer bleek.

— Wie was dat? stamelde hij.

— Wie het was, heb ik niet kunnen zien, mijnheer Sprattfold, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Maar ik durf er een vermogen onder te verwedden, dat die man ons beluisterd heeft!

HOOFDSTUK IV.

EEN TELEGRAM UIT LAHORE.

Toen Sprattfold en Raffles weder de bal- zaal binnen traden, was daar het feest in vollen gang.

Dicht bij de deur, op een breede sofa aan den wand, zat Iwan Broessilof.

Hij keek naar het dansen maar wendde langzaam zijn groene oogen naar de binnen- komenden en het leek Raffles toe, dat de vooze

glimlach om zijn dunne lippen daar nog dieper was ingegrift.

Raffles liep recht op Charles toe, die juist zijn danseres naar haar plaats terug bracht en fluisterde hem zacht eenige woorden in.

Charles knikte onmerkbaar en verliet kort daarop de balzaal, om zich naar het buffet te begeven, dat in een klein aangrenzend zaaltje

was aangëricht. Er bevonden zich slechts enkele dansers met hunne dames in het vertrek, waar het heerlijk koel was.

Charles schonk zich een glas champagne in, en wachtte geduldig.

Kort daarop trad Raffles binnen.

Zijn gezicht stond ernstig, en hij scheen diep over iets na te denken.

Charles deed eenige stappen naar zijn vriend toe, en vroeg zacht:

— Wat is er?

— Wij moeten weg!

— Iets ontdekt?

— Heel wat! Onder meer, dat hier een spion moet zijn!

— Hoezoo?

— Terwijl wij beneden in de werkkamer van Sprattfold spraken zijn wij beluisterd! Wij zagen, toen wij het vertrek wilden verlaten, juist een man snel de bovenste treden van de trap opgaan.

— Kan het geen bediende geweest zijn?

— Neen. Hij droeg een avondtoilet. En bovendien vliegt een bediende in een deftig huis niet zoo snel de trappen op! Ik moet weten wie die man was! Vraag eens of Dick hier wil komen. Maar doet het zoo onopgemerkt mogelijk! Wij zijn misschien door spionnen omgeven!

Zonder te antwoorden snelde Charles het vertrek uit, en keerde even later met den zoon des huizes terug.

Dick Sprattfold naderde Raffles met een verbaasde en ongeruste uitdrukking op zijn gelaat.

— Gij wilt mij spreken, Mylord? vroeg hij.

— Ja, mijn waarde Dick! Ik wilde u een vraag stellen! Hebt gij de danszaal geen oogenblik verlaten?

— Geen seconde!

— Gij zoudt mij dus kunnen zeggen, wie haar dan wel heeft verlaten in den tijd, dat ik met uw vader beneden vertoefde?

— Voor zoover ik weet zijn Iwan Broessilof, Prendergast Brown en Fred Hudson de zaal uit geweest!

Een trek van teleurstelling gleed over het scherp gesneden gelaat van den Grooten Onbekende.

— Dat helpt niet! mompelde hij. Maar misschien....

— Kent gij de laatstgenoemde heeren persoonlijk?

— Ja, zij zijn schoolvrienden van mij!

— Oud?

— Ik geloof niet, dat men hen oud kan noemen! Prendergast is negentien en Fred twee en twintig!

— Ik dank u! zeide Raffles eenvoudig. En nu willen mijnheer Brand en ik afscheid van mevrouw uw moeder nemen! Het spijt ons, maar ik wil dadelijk aan het werk gaan!

— Hebt gij eenig spoor ontdekt. Mylord?

— Ik geloof van wel! Als gij morgen om

drie uur bij mij wilt komen, dan zal ik u wellicht iets nieuws kunnen mededeelen!

Raffles trad op Dick toe, nam zijn beide handen in de zijne, en zeide op zeer ernstigen toon:

— Ik heb uwen vader groote voorzichtigheid aanbevolen en ik herhaal dien raad jegens u! Gij zijt geen kind meer en kunt u als een man gedragen. Men staat u en uw geheele familie naar het leven.

— Om 's hemels wil! riep Dick, terwijl hij doodsbleek achteruit wankelde.

Maar hij herstelde zich spoedig en zeide op vasten toon:

— Meen niet dat ik bevreesd ben voor mij zelf, Mylord! Maar mijn lieve moeder en mijn aangebeden zuster. Voor hen vrees ik! Maar welk monster kan het dan toch op ons leven voorzien hebben, en om welke reden?

— Dat is meer dan ik op het oogenblik kan zeggen, antwoordde Raffles op zachten toon. Maar ik gevoel dat ik de waarheid spreek, als ik zeg, dat een geheimzinnig persoon u en uw gezin vreeselijke wraak heeft gezworen! En nu neem ik afscheid van u! Kom, mijnheer Brand, wij willen gaan!

De drie heeren gingen de balzaal weder binnen en namen, zonder opzien te baren, afscheid van de gastvrouw en haar kinderen.

Toen zij de deur voorbijgingen zat de Rus nog altijd onbeweeglijk op dezelfde plaats.

Zijn lichtende groene oogen waren het laatste wat zij zich van de kleurige balzaal herinnerden....

— Ik zou wel eens willen weten, wat mij zoo tegen staat in dien man, zei Charles, terwijl zij zich in de vestiaire hun overjassen lieten geven.

— Misschien zijn oogen, of zijn eeuwigdurende glimlach, antwoordde Raffles.

— Heb je ooit zulke oogen gezien?

— Nooit! Wel vaak groengetinte oogen, maar nimmer van zulk een zeer bijzondere groene kleur!

Zij waren naar buiten getreden en daar het voor den tijd van het jaar opmerkelijk warm was, besloten zij naar huis te loopen.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend door.

Maar Charles kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Vertel mij eens, of het gesprek met Richard Sprattford je veel wijzer heeft gemaakt?

— Dat gesprek heeft mij alles duidelijk gemaakt!

— Wat zeg je me daar? riep Charles half boos. En dat zeg je me nu pas?

— Ik dacht na!

— Neem me dan niet kwalijk, dat ik je gestoord heb, maar ik kon mijn nieuwsgierigheid niet langer meester blijven!

— Ik neem het je in het geheel niet kwalijk! Vraag nu maar op. Ik heb den keten van mijn redeneering juist dichtgehaakt!

— Nu dan — heeft Richard vijanden, die hem zoo gruwelijk vervolgen?

— Hij zelf niet, maar zijn vader had ze stellig — en meer dan goed voor hem of zijn nageslacht was! Ik heb het portret van dien man in de kamer van Richard Sprattfold zien hangen en ik moet zeggen, dat ik nooit zooveel dierlijke wreedheid op het gelaat van een menschelijk wezen heb gezien! Je begrijpt, dat ik dat niet aan Sprattfold gezegd heb! De man is indertijd vrederechter te Lahore geweest en ik ben er vast van overtuigd, dat hij in die hoedanigheid bittere vijanden heeft gemaakt.

— Was dat alles wat je ontdekte?

— O neen! De hoofdzaak deelde Sprattfold mij pas mede, toen wij op het punt stonden, het vertrek te verlaten! Hij wist blijkbaar zelf niet, van hoeveel gewicht zijn mededeeling was!

— Zeg eens op!

— Zijn vader werd op het einde van zijn leven zeer onrustig en is wel naar een dozijn verschillende steden verhuisd — die bijzonder ver uit elkaar gelegen zijn! Die onrust is zeer opvallend in een man van zijn karakter! En ik ben er dan ook zeker van, dat die verhuizingen niet vrijwillig geschieden!

— Wat meen je?

— Ik meen, dat de oude Sprattfold... vluchtte!

— Voor wien?

— Voor den man, wiens wraak hij zich op den hals had gehaald en dien hij blijkbaar meer vreesde dan den dood!

— Maar is dat niet te bewijzen?

— Ongetwijfeld! En daarom gaat er morgen een telegram naar Lahore, gericht aan een mijner vrienden daar, die een hooge positie bij de rechterlijke macht bekleedt! Hij moet mij een korte levensbeschrijving van den ouden Sprattfold geven.

— En wat denk je daarin te vinden?

— Een daad van ruw geweld, Charles, die een menschenleven verwoest heeft.

Raffles had dit op ernstigen toon gezegd, en Charles huiverde onwillekeurig op het hooren van die woorden.

Even zwegen beiden en toen hernam Charles:

— Je kunt gelijk hebben. Maar slechts een dier in menschengedaante kan nog jaren later, om wraak te oefenen, een geheel gezin met zijn haat op zulk een verschrikkelijke wijze achtervolgen!

— Misschien! was alles wat Raffles antwoordde.

Charles wierp een snellen blik op hem.

Diens gelaat was smartelijk vertrokken en Charles begreep, dat hij een wonde plek in het hart van den Grooten Onbekende had aangeraakt.

Geruimen tijd zwegen de beide vrienden.

Toen zij het hoofdkantoor der posterijen

voorbij kwamen, wenkte Raffles Charles om mede naar binnen te gaan.

Hij liep op een loket toe en stelde een lang telegram op, dat hem tien pond sterling kostte.

Zij verlieten het kantoor weder en legden het overige van den weg in diep stilzwijgen af.

Raffles opende de deur van de villa en trad binnen, gevolgd door Charles.

Zij ontteden zich van hun goed, terwijl de oude Gaston haastig kwam aanloopen, de oogen dik van slaap.

Steeds zwijgend begaf Raffles zich naar de bibliotheek.

Hij ging naar de zwarte ebbenhouten tafel en leunde er met de hand op.

De eerste woorden, die hij weder sprak, luiden:

— Wie kan het zijn? Wie?

Den volgenden dag omstreeks twee uur kwam het antwoord op het telegram, dat Raffles den vorigen nacht had verzonden.

Hij maakte het haastig open en zijn donkere oogen vlogen over de weinige regels.

Onder het lezen begonnen zijn oogen te schitteren en toen hij geëindigd had, ontsnapte hem een kreet, half van verbazing, half van voldoening.

Charles, die in groote spanning had gewacht, naderde hem en vroeg:

— Goed nieuws?

— Zeer goed. Luister maar! Mijn vriend de rechter seint mij uit Lahore, dat daar vijf-entwintig jaren geleden een voorval heeft plaats gehad, waarin de vader van Richard Sprattfold een groote rol vervulde! Hij schijnt van zijn macht misbruik te hebben gemaakt, een tegenstander in de gevangenis te hebben geworpen en den ongelukkige, die totaal onschuldig was, daar ettelijke jaren te hebben opgesloten!

— En de naam van dien tegenstander?

— Archibald Hunter!

— Het is jammer dat het zoo lang geleden is, anders bestond de mogelijkheid dat ik de zaak in mijn plakboek had staan! Thans behoef ik daar niet eens naar te kijken! Er zou dus niets overblijven dan dien Archibald Hunter op te sporen, Edward!

— Hem of zijn zoon!

— Waarom zijn zoon?

— Omdat Archibald, toen dit voorval plaats greep, reeds een zoon van zeventien jaar had, en dus zelf minstens bij de veertig moet zijn geweest! En is het ondenkbaar, dat een man van vijf-en-zestig jaar nog over zooveel wilskracht beschikt, om een geheele reeks van misdaden zoo koelbloedig en schrande uitvoer te brengen — al zijn ze dan gelukkig verijdeld, tot dusverre!

— Nu, dan moeten we den zoon zien te vangen of onschadelijk zien te maken!

— Denk je dat dat zoo gemakkelijk is?

Sla het adresboek van Londen maar eens op en je zult er minstens duizend personen met den naam Hunter in vinden! Neen, de eenige weg, die voor ons openstaat, is geduld en een open oog! Wij moeten trachten, den sluwen misdadiger op heeterdaad te betrappen, en daartoe is een onafgebroken waakzaamheid noodig!

— Heb je een plan?

— Ja! Een van ons beiden of tezamen moeten wij ons als bedienden vermommen in het huis van het Noodlot ophouden. Daar ik er zeker van ben, dat de wraakgierige, geheimzinnige vervolger der familie zijn plannen niet zal opgeven vóór zijn doel bereikt is, moeten wij

hem vroeg of laat in handen krijgen!
— Het zal een moeilijk en gevaarlijk werkje zijn!

— Reken daar maar op! Dien man reken ik tot letterlijk alles in staat! Hij moet door zijn wraakgevoelens geheel verblind zijn, en tot het uiterste besloten! En zulke menschen plegen hun revolverkogels niet te sparen! Vooral niet, als zij in het nauw gedreven worden! En toch wil ik al mijn kracht aanwenden, om dezen man onschadelijk te maken! Ik gevoel zeer veel sympathie voor den jongen Dick, en het zou vreeselijk zijn, als dat allerliefste meisje, Jane, door de hand van een monomaan zou vallen!

HOOFDSTUK V.

EEN SPOOR.

Een paar uren later waren Raffles en Charles op weg naar de Victoria Street en kort daarop belden zij aan de woning van de Sprattfolds aan.

Een dienstmeisje, nog tamelijk slaperig van de vermoeienissen van den vorigen nacht, deed hen open.

Zij keek de vroege bezoekers tamelijk verbaasd aan, daar het uur der digestievisites nog lang niet was geslagen.

— Beste meid! zeide Raffles glimlachend, ik weet wel, dat wij op een vreemden tijd ons bezoek komen maken! Maar ik weet bijna zeker, dat mevrouw ons wel zal ontvangen, als je onzen naam noemt! Zeg haar, dat Mylord Aberdeen en zijn vriend, mijnheer Charles Brand, om de eer verzoeken, bij haar te worden toegelaten en doe dezelfde boodschap bij den heer des huizes.

Het meisje, het hoofd onmerkbaar schuddend over die inbreuk op de geheiligde Engelsche etiquette, ging heen en kwam spoedig terug met het verzoek, haar te willen volgen.

Zij geleidde de bezoekers naar het ontvangvertrek, waar Dick en zijn schoone zuster reeds wachtten.

Jane trad dadelijk op Raffles toe en de Groote Onbekende zag onmiddellijk, dat het jonge meisje aan een moeilijk te verbergen opwindning ten prooi was. Haar lippen trilden zenuwachtig en haar zachte wangen waren bleek. Dick was, in tegenstelling van zijn vroegere luchthartigheid zeer ernstig en drukte Raffles krachtig de hand, terwijl hij de bezoekers met een gebaar uitnoodigde, plaats te nemen.

— Ik vermoed, dat er weder iets is voorgevallen, sedert ik dit huis verliet? vroeg Raffles, terwijl hij Dick met zijn klare, grijze oogen onderzoekend aankeek.

— Hoe weet jij dat, Mylord? kreet het

jonge meisje, terwijl een donkere blos haar teedere wangen kleurde.

— Ik weet het niet, miss, antwoordde Raffles eenvoudig, maar ik lette op uw beider gelaat. En daar ik mij vleide, een vrij goed gelaatkundige te zijn, zoo viel het mij niet zeer moeilijk, te zien, dat uw trekken uw innerlijke ontroering verraden, al doet gij ook moeite, die te verbergen! Heb ik goed gezien?

— Ja mylord, antwoordde de jonge man, terwijl hij de vuisten balde. Gij hebt u niet vergist! Er is iets zeer ernstigs voorgevallen, en gij moet het mijn vader niet al te kwalijk nemen, dat hij, ten einde raad, de politie in den arm heeft genomen!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op, en glimlachte flauwtjes.

— Ik denk er niet aan, uw vader dien stap kwalijk te nemen, zeide hij op hoffelijken toon. Ik betwijfel alleen maar, of het hem veel zal helpen! Wij hebben hier te doen met een buitengewoon schrander man, die juist door zijn schranderheid des te gevaarlijker voor u is. Zonder op de bekwaamheid van onze politie iets te willen afdingen — Raffles' gelaat vertoonde bij die woorden een haast onmerkbaaren glimlach, die alleen door Charles werd opgemerkt — moet ik toch zeggen, dat ik er aan twijfel of zij hier afdoende hulp kan brengen! Maar zeg mij, wat ik u verzoeken mag, eerst wat er is voorgevallen.

De jonge man keek even somber voor zich uit en antwoordde toen op zachten toon:

— Men heeft hedennacht een poging gedaan, in de slaapkamer van mijn zuster in te breken!

— Wat zegt gij daar? riep Raffles ontsteld uit.

— Omstreeks drie uren werd zij gewekt door een licht geknars tegen de ruit van het raam, dat op den achtertuin uitzielt. Gij moet weten,

dat mijn zuster een zeer lichten slaap heeft en bij het minste gerucht wakker wordt. Daar zij gewend is met licht te slapen, was het vertrek tamelijk helder verlicht. Zij vloog overeind en luisterde met gespannen aandacht toe. Het geknars werd duidelijk verneembaar — gij kunt u begrijpen, hoe doodelijk beangst mijn zuster was, vooral na hetgeen hier de laatste weken is voorgevallen.

— Wat deed zij toen? vroeg Raffles in spanning.

— Zij bleef wel vijf minuten, half verlamd van schrik, onbeweeglijk zitten, maar toen gebeurde er iets, dat haar plotseling haar zelfbeheersching teruggaf. Het gordijn voor het venster begon namelijk zachtjes heen en weer te bewegen, alsof het van de andere zijde door een hand werd aangeraakt. Zoo stil mogelijk sprong zij uit bed, snelde naar de gangdeur en opende die. Op de vloermat lag, zooals steeds, onze collie Tom te slapen. Het dier kwam kwispelstaartend binnen. Mijn zuster wees op het raam en dadelijk begreep het schrandere dier, wat er van hem verlangd werd. Het vloog met een luid geknor op het venster toe en sprong er tegenop. Een geluid van brekend glas werd vernomen en een mannenstem zeide in een vreemde taal eenige woorden, die veel op vloeken geleken. Toen greep mijn zuster een kleine revolver uit de lade van haar waschtafel en snelde onvervaard naar het venster. Zij trok het gordijn op en stak het hoofd door de gebroken ruit, terwijl Tom met zijn voorpooten op de vensterbank leunde, alsof hij op het punt stond naar buiten te springen. Tegen de vensterbank rustten de uiteinden van een sterke ladder en daarlangs liet zich een donkere gedaante snel naar beneden glijden.

— Hij is dus ontkomen? riep Raffles uit.

— Ja, helaas, Mylord!

— Gij hadt den hond op hem moeten afsturen, miss, zoo wendde hij zich verwijtend tot het jonge meisje, dat zwijgend had toegekeu-

— Dat behoefde niet, Mylord, zeide zij nu flauw glimlachend, want Tom is den kerel zelfs achterna gegaan. Hij is door de gebroken ruit gesprongen en langs de ladder naar beneden gelopen. Ik zag den kerel, achtervolgd door de collie, snel als de wind over den tuinmuur klimmen. De hond sprong tegen hem op. Ik hoorde het dier janken, het had zich zeker bij zijn gevaarlijken tocht een poot verzwikt. Hij trachtte tevergeefs tegen den muur op te springen en de inbreker ontkwam.

— Dus er is volstrekt niets van hem achtergebleven? vroeg Raffles.

— Jawel, Mylord! antwoordde Dick.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een met gouddraad gestikten lap uit, die blijkbaar van een uitheemsch kledingstuk was afgescheurd.

— Dat heeft Tom nog tusschen de tanden gehad! zeide de jonge man.

Raffles nam den lap in zijn handen en bekeek hem nauwkeurig.

— Dat is Indische stof, zeide hij na eenige oogenblikken. Men maakt haar veel zoo in Delhi en de Indiërs maken er vaak hun gewaden of hoofddoeken van. Dat is zeker alles?

— Neen, Mylord, in de kamer, juist voor het raam, hebben wij nog dezen zwarten doek gevonden.

De jonge man hield Raffles een tweeden vierkanten lap van dikke, zwarte stof voor.

Raffles wierp er een snellen blik over en zeide toen:

— Het doel van dien doek is niet moeilijk te raden! Hij had moeten dienen om miss Jane het schreeuwen te beletten.

Hij dacht even na en hernam toen:

— De hond is gekwetst, zegt gij?

— Ja, maar gelukkig niet ernstig, Mylord. Wij hebben zijn poot, die wat verstuikt was, dadelijk behandeld en hij hinkt nu alweer vroolijk rond.

— Wij zouden hem dus, indien het noodig was, kunnen gebruiken om den inbreker op te sporen?

— Zonder twijfel! Hij zou wellicht niet zoo vlug loopen als anders, maar ik geef u de verzekering, dat hij zijn plicht zou weten te doen.

Raffles wreef zich met de hand over het hooge voorhoofd en zeide op ernstigen toon:

— Miss Jane — waarde Dick, ik ben van oordeel, dat we hier snel moeten handelen. De gevaren, waarmede ge bedreigd wordt, nemen steeds dreigender karakter aan! Men heeft u, miss Jane, ongetwijfeld willen ontvoeren! Wilt gij naar mijn voorstel luisteren?

— Van harte gaarne, Mylord, antwoordde het jonge meisje, terwijl zij Raffles de kleine hand toestak.

— Welnu! Dan zou ik u willen verzoeken mijn vriend, Charles Brand, die een zeer goed tooneelspeler is in zijn vrijen tijd, toe te staan, om hier in huis gedurende eenige dagen als knecht op te treden.

Broeder en zuster keken elkander aan en schenen elkaar met de oogen te ondervragen.

Toen zeide de jonge man haastig:

— Als gij dit noodig oordeelt, Mylord, dan zullen wij mijnheer Brand daartoe zeer gaarne in de gelegenheid stellen.

— Goed, mijn waarde Dick! Dan moet hij maar dadelijk hier blijven. Ik keer naar huis terug en zal hem door een theaterkapper een pruik en ander toebehooren laten sturen en bij een costumier een behoorlijke livrei bestellen en hier laten brengen. Ik van mijn kant zal gedurende dien tijd niet stil zitten, dat beloof ik u.

Dick Sprattfold drukte de beide vrienden hartelijk de hand, terwijl het jonge meisje tranen in de oogen kreeg van dankbaarheid.

— Ik weet niet hoe het komt, Mylord, zeide zij, maar het is mij alsof ik mij reeds veel rustiger gevoel, nu gij ons uw hulp hebt beloofd!

— Maar ik ga niet heen, miss, hervatte Raffles, vóór gij mij op uw beurt de belofte geeft, dat gij u zeer in acht zult nemen!

— Dat belooft ik u, Mylord!

Raffles richtte zich nu tot Charles en zeide, op den vriendelijk-koelen toon dien hij steeds tegen zijn vriend gebruikte in bijzijn van vreemden:

— Ik reken op u, mijnheer Brand!

— Gij kunt gerust zijn, Mylord, antwoordde Charles.

— Het spreekt vanzelf, dat gij mij bij de geringste aanwijzing, of het vinden van eenig spoor, waarschuwt, hernam Raffles. En nu, vaarwel, Miss! Tot ziens, mijn waarde Dick! Ik hoop spoedig deze donkere wolk van uw huis te zien wegdrijven!

Hij boog hoffelijk en was het volgende oogeblik verdwenen.

Geen half uur later had Charles de livrei, de pruik en de schmink in zijn bezit, welke Raffles natuurlijk uit zijn eigen voorraad had gekozen.

Hij verkleedde zich met de grootste zorg en wekte de verbazing van het geheele gezin, toen hij zich in zijn livrei, en gegrimeerd als een grijsaard, aan de Sprattfolds vertoonde.

— En nu verzoek ik u, aan mij de taak te laten de deur te openen voor eventueele bezoekers, mevrouw, zoo wendde hij zich tot mevrouw Sprattfold.

— Is dat noodig, mijnheer?

— Zonder twijfel! Ik moet precies weten wie hier in- en uitgaan! Is er een vertrek in huis, vanwaar men de straat een flink eind kan overzien, zonder zelf ontdekt te worden?

— Zeker, antwoordde Jane haastig. Gij kunt, als gij wilt, in de erkerkamer gaan! Vanuit dien erker kunt gij de Victoriastreet in beide richtingen, bijna een kilometer ver, overzien.

— Ik dank u miss, dan ben ik van dit oogeblik af niet meer Charles Brand voor u, maar eenvoudig de bediende Harry.

Hij maakte een buiging en verliet het vertrek, om zich naar de hem aangeduide kamer te begeven, waar hij niet alleen de straat overzien kon, maar ook duidelijk kon waarnemen, wie de huisdeur naderde.

Traag kropen de uren voorbij.

Charles lunchte met de andere bedienden, die den stilzwijgenden man met de grootste verbazing aanstaarden, en begaf zich vervolgens dadelijk weder naar zijn waarnemingspost.

Er kwamen eenige bezoekers, die Charles echter reeds uit de verte als bekende Clubvrienden kon herkennen.

Hij opende hen de deur en diende hen, zooals het een welopgevoed huisknecht past, bij de vrouw des huizes aan, zonder dat een hunner ook maar het flauwste vermoeden had, wie hem de deur geopend had.

Omstreeks twee uur kwam de postbeambte langs het tuinpad naar de deur.

De man had hoegenaamd niets van een

samenzweerder, maar Charles achtte het geraden den beambte eens nauwkeuriger op te nemen.

Hij liep snel de trap af, en opende de straatdeur, toen de brievenbesteller wilde aanbellen.

De man overhandigde hem een pakje brieven en kranten, tikte aan zijn pet en maakte rechtsomkeert.

En Charles kon niet anders dan glimlachen bij de gedachte, dat deze oude jichtige man met zijn waterige blauwe oogen een rol zou vervullen in het geheimzinnige drama, dat zich thans bezig was te ontwikkelen.

Hij overhandigde de post aan het kamermeisje dat kwam toelooopen en ging weder naar zijn uitkijktoren.

Hij had nog nauwelijks een half uur gezeten, toen hij de straatdeur hoorde opengaan en Jane Sprattfold met sierlijke kaplaarzen aan en een rijzweep onder den arm, het prachtige haar in een zware wrong opgemaakt, het huis verliet.

Charles stond op en keek haar na.

Ofschoon het midden op den dag was, en het jonge meisje dus blijkbaar hoegenaamd geen gevaar liep, maakte zich een onbestemd gevoel van vrees van hem meester.

Hij drukte op de electrische bel naast de deur en vroeg aan den binnenkomenden bediende:

— Vertel mij eens, vriend, houdt gij veel van uw jonge meesteres?

— Ik heb haar gekend toen zij nog niet kon loopen, mijnheer, antwoordde de man eenvoudig. Alsof dit antwoord voldoende was om zijn gevoelens tegenover zijn jonge meesteres te doen schetsen.

— Goed zoo, hernam Charles. Welnu, zeg mij eens, heeft miss Jane vanmorgen haar plan te kennen gegeven, om te gaan paardrijden?

— Voor zoover ik weet niet, mijnheer! antwoordde de man verbaasd.

— Heeft miss Jane een eigen paard?

— Neen, mijnheer, maar zij rijdt vaak op de merrie van den heer James Bullock, wiens vader, de majoor, wel zes fraaie paarden heeft.

— Zoo? Ik dank je, vriend, antwoordde Charles kortaf.

De bediende verdween weder, na nogmaals een verbaasden blik op den vreemdeling te hebben geworpen, die evenals hij een livrei droeg en toch zulk een gezaghebbenden toon aansloeg.

Zoodra de bediende de deur achter zich gesloten had en het geluid zijner voetstappen was weggestorven, verliet Charles het vertrek, ging de trap af en klopte op de deur van het studeervertrek van den heer des huizes.

Een angstig voorgevoel, waarvan hij zichzelf geen rekenschap kon geven, dreef hem tot haastig handelen.

Hij wachtte nauwelijks het „binnen” af, maar opende de deur.

Richard Sprattfold was voor zijn lessenaar

gezet en blijkbaar in een berekening verdiept.

Zijn gelaat stond ernstig, en een diepe rimpel was in zijn voorhoofd gegroefd.

Hij keek bij het geluid van de opengaande deur op en vroeg:

— Gij, mijnheer Brand?

— Vergeef mij, dat ik u kom storen, mijnheer Sprattfold, maar ik ben niet gerust voor ik zekerheid heb aangaande het volgende: Heeft mejuffrouw uw dochter hedenmorgen ook het plan te kennen gegeven, te gaan paard rijden?

— Neen, mijnheer Brand! antwoordde Richard Sprattfold verwonderd en eenigszins ongerust. Nog geen uur geleden was zij voornemens om met haar moeder een wandeling te gaan maken;

Charles beet zich op de lippen.

— Weet gij ook of de post van drie uur iets voor haar gebracht heeft?

— Neen mijnheer Brand, dat weet ik niet!

— Dan is het misschien van groot gewicht, indien gij u daaromtrent zekerheid verschaft! Zij kan een brief ontvangen hebben, die haar plannen kan hebben doen wijzigen. Heeft miss Jane geen afscheid van u genomen?

— Dat doet zij zelden als zij voor zulke wandelingen de deur uitgaat, omdat zij weet, dat ik geen storing kan velen.

— Maar ik zou u willen verzoeken, mijnheer Sprattfold dadelijk na te gaan, of uw dochter geen briefje ontvangen heeft.

Richard Sprattfold nam de huistelefoon ter hand en sprak er eenige woorden door.

Even later trad zijn vrouw binnen.

— Verontschuldig mij, mevrouw, maar ik vrees dat wij een onvoorzichtigheid hebben begaan! riep Charles uit. De hemel geve, dat ik mij vergis!

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg mevrouw Sprattfold, terwijl er een hevig verschrikte uitdrukking in haar oogen kwam.

— Heeft miss Jane afscheid van u genomen, toen zij het huis verliet?

— Ja zeker!

— Heeft zij u gezegd, waar zij heen ging?

— Zij ging een wandelrit maken met James Bullock! Hij heeft haar per brief uitgenoodigd. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat de jongelui elkander zeer graag mogen lijden.

— Heeft zij u dat briefje laten zien, mevrouw?

— Neen, maar het ligt misschien nog op haar schrijftafel in haar boudoir.

— Zoudt gij mij dan willen toestaan, kennis te nemen van den inhoud? vervolgde Charles.

De vrouw des huizes antwoordde niet, maar een doodelijke bleekheid verspreidde zich over haar gelaat.

Zonder een woord te spreken, wenkte zij Charles haar te volgen. Zij staken de gang over en traden een sierlijk gemeubeld klein vertrek binnen — het boudoir van de dochter des huizes.

Mevrouw Sprattfold liep regelrecht op het rozenhouten schrijftafeltje toe en nam er een brief af, die naast een open gesneden enveloppe lag.

Charles keek naar den poststempel en zag dat de brief denzelfden ochtend op de bus was gedaan, tusschen 11 en 12 uur.

— Is dat de brief van James Bullock? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Brand!

— Ik weet, dat ik een indiscrete vraag doe, maar het gaat niet anders. Wilt gij mij veroorloven hem even in te zien?

Zonder aarzeling overhandigde mevrouw Sprattfold Charles den brief.

Hij bevatte slechts enkele woorden, waarin de jonge man Jane uitnoodigde om 4 uur ten huize van zijn vader te komen, teneinde een wandelrit met hem door Hydepark te maken.

— Kent gij de hand van James Bullock, mevrouw? vroeg hij, nadat hij den brief had doorgevlogen.

— Ja, zeker, mijnheer!

— Gij kunt erop zweren, dat deze brief door hem zelf is geschreven?

Weder vertoonde zich een angstige uitdrukking op het gelaat van mevrouw Sprattfold, toen zij stamelend antwoordde.

— Ja, zeker is dit zijn handschrift.... het moet zijn hand wel zijn! Van wien zou hij anders wezen?

— Dat kunnen wij onderzoeken, mevrouw! antwoordde Charles, wiens wantrouwen en ongerustheid ieder oogenblik toenamen. Gij hebt natuurlijk telefoon in huis.

— Ja, in de kamer van mijn man!

Beiden verlieten het vertrek weder en snelden terug naar het werkvertrek van Richard Sprattfold, die met groote stappen de kamer op en neer liep.

— Welnu? vroeg hij, toen de beide personen weder binnentraden.

— James Bullock heeft Jane geschreven! antwoordde mevrouw Sprattfold.

Charles Brand was intusschen regelrecht op de telefoon toegelopen en zocht nu in het register den naam van James Bullock.

Onbeweeglijk als standbeelden stonden man en vrouw bij de schrijftafel, de oogen met angstige afwachting op het gelaat van den gewaanden bediende gevestigd.

Deze sprak eenige woorden in het toestel en legde toen met een gebaar van teleurstelling den hoorn weder weg.

— De jonge Bullock is niet thuis, maar wordt over tien minuten verwacht! Misschien is dat wel een goed teeken. Ik heb verzocht of hij u dadelijk wil opbellen!

Tien minuten gingen voorbij, die even zoovele eeuwen geleken.

Eindelijk ging de bel van de telefoon weder over.

Charles snelde naar het toestel en nam den hoorn van den haak.

— Gij spreekt met den vriend van lord William Aberdeen, met Charles Brand, waarde James. Wilt gij mij zeggen, of gij hedenmorgen een briefje aan mejuffrouw Jane Sprattfold hebt geschreven, waarin gij haar uitnodigt om vanmiddag een wandelrit met u te maken? Gij kunt vrijuit spreken — het geldt een zaak van het uiterste gewicht!

Richard Sprattfold en zijn vrouw hingen als het ware aan de lippen van Charles.

Toen liet deze met een gebaar van machteloze woede en schrik den hoorn zinken.

Hij behoefde niets te zeggen — de arme ouders hadden het begrepen!

Mevrouw Sprattfold slaakte een luide gil en viel bewusteloos naast de schrijftafel op den grond.

Charles nam den hoorn weder in de hand en zeide snel, terwijl hij zijn ontroering trachtte te beteugelen:

— Ik vrees dat miss Jane in zeer groot gevaar verkeert, mijn waarde James. Indien ge mijn raad wilt volgen, begeef u dan onmiddellijk naar lord Aberdeen! Hij is de eenige die u te hulp kan komen! Ik zelf zal nu trachten van hieruit het ontvoerde meisje nog te achterhalen, en als dat onmogelijk is, het huis van den ontvoerder te vinden. Wacht op mij bij zijne Lordschap! Misschien is er nog niets verloren!

Hij hing den hoorn weder aan den haak en richtte zich tot Richard Sprattfold, die jammerend over het bewegingloze lichaam van zijn vrouw stond gebogen.

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, mijnheer Sprattfold, zeide hij op eenigszins scherpen toon, maar ik vrees dat klachten ons niets verder brengen. Hier moet gehandeld worden en snel ook! Is uw zoon Dick thuis?

— Neen, hij is op kantoor bij Smithson & Co.

— Dan zal ik zien, dat ik hem daar afhaal! Geef mij Tom mee, als ik u verzoeken mag. Of neen, bemoeit gij u liever maar met mevrouw!

— Wat gaat gij doen, mijnheer Brand?

— Ik ga u uw dochter terug brengen, mijnheer Sprattfold!

— Zij loopt dus inderdaad gevaar? riep de ongelukkige vader wanhopig uit.

— Zij is ontvoerd, mijnheer Sprattfold, en wij hebben reeds een kostbaar half uur verloren laten gaan. Ik hoop u spoedig goed nieuws te brengen.

Met deze woorden snelde Charles het vertrek uit en maakte den hond los, met wien hij reeds goede vrienden was geworden.

Hij verwisselde zijn gestreepte bediendenbuis tegen zijn colbert, zette zijn hoed op en stond even later op straat.

Toen bedacht hij zich, dat hij Raffles nog niet gewaarschuwd had.

Hij ging weder terug en stelde den Grooten

Onbekende door middel van de telefoon in de gang, in kennis van het voorgevallene.

Daarop ging hij heen, den hond aan het koord houdende.

— Zij ging te voet heen, mompelde hij in zichzelf. Als zij een huurauto genomen heeft, kan zij tot voor het huis van James Bullock zijn gereden, maar zij kan ook op een auto-bus zijn gestapt. In beide gevallen moet de ontvoerder haar hebben meegesleept en snel in een wachtende auto hebben gedragen, op het oogenblik dat zij uitstapte. Het is zeer waarschijnlijk, dat hij niet alleen heeft gehandeld, maar met behulp van een medeplichtige en die medeplichtige kon wel eens niemand anders zijn geweest, dan de kerel, die hier vannacht heeft trachten in te breken.

Hij haalde het gescheurde stuk zijde uit den zak, dat hij gelukkig had bewaard, en liet er den hond aan ruiken, die dadelijk een woedend geblaf aanhief.

Een trek van vreugde gleed over het gelaat van Charles Brand!

— Alles is dus nog niet verloren, mompelde hij. En nu spoedig op weg: omnibus, of huurauto, de aanslag moet in ieder geval dicht bij de woning van James Bullock zijn uitgevoerd.

Hij riep een huurauto aan en liet zich naar het punt brengen, waar de eenige motorbus, waarvan Jane Sprattfold gebruik had kunnen maken, het dichtst het huis van James Bullock naderde.

Hij was nauwelijks uitgestapt, of de hond trok als een razende aan het touw en was hem bijna ontsnapt.

Charles kon met moeite een kreet van vreugde onderdrukken.

De inbreker van dien nacht had hier dus blijkbaar op den uitkijk gestaan, daar hij niet wist, van welk vervoermiddel zijn slachtoffer gebruik zou maken.

De hond trok Charles mede in de richting van een breede zijstraat, die op een tamelijk groot plein uitliep, steeds met den neus op den grond gebogen en van tijd tot tijd een dreigend gebrom uitstootend.

De hond liep zoo hard, dat Charles van tijd tot tijd in draf moest overgaan, tot groote verwondering van de voorbijgangers, die den gewaanden grijsaard hoofdschuddend nakeken.

Maar nadat de tocht een kwartier geduurd had, stond de hond plotseling stil voor een tamelijk groot huis, met een vrij breede koetspoort, die op een binnenplaats uitkwam.

— Zouden wij er al zijn? bromde Charles in zich zelf. Het zou mij niets verwonderen, want dit lijkt mij een uitstekend geschikt huis om er ongemerkt een geschaakt meisje op te sluiten! Men kan met een auto ongezien tot voor die smalle deur daar komen.

Voor deze deur begon Tom opnieuw luid te brommen en met zijn nagels aan het hout te krabben.

Charles vergewiste zich dat zijn revolver in den zak stak en wilde aanbellen, toen zijn hand, halfweg naar de koperen bel, bleef steken. Met groote oogen staarde hij naar het naam-bordje.

Daar stond, op een koperen plaat gegraveerd: I. Broessilof, toen de deur reeds werd opgetrokken en er een tamelijk havelooze vrouw met een vrij gemeen gelaat verscheen, die op het zien van den vreemdeling verschrikt terugweek.

— Wat moet gij hier? vroeg het mensch, terwijl zij Charles wantrouwend opnam.

— Dat zult gij aanstonds zien, vrouw, zeide Charles, terwijl hij kalm binnenging en de deur dichtwierp.

— Wat moet dat beteekenen, brutale indringer! schreeuwde het wijf vertoornd. Wat moet gij van mij?

— Ook dat zal ik u aanstonds uitleggen, liefje! antwoordde Charles spottend. Zeg mij om te beginnen maar eens wie hier woont?

— En als ik dat weiger te zeggen?

— Dan zal dit stukje speelgoed u misschien wel tot andere gedachten brengen! antwoordde Charles kalm, terwijl hij haar zijn revolver onder den neus duwde.

Het wijf keek den indringer zwijgend aan, terwijl er een valsch glimlachje om haar lippen speelde.

— Als gij het dan volstrekt weten wilt, zal ik het u zeggen — hier woont de Rus Iwan Broessilof — of liever, hij woonde hier, want hij is zooeven vertrokken!

— De man met de groene oogen! schreeuwde Charles met een kreet van verbazing. Hij was het dus!

Daarop wendde hij zich tot de vrouw en beval kortaf:

— Wijs mij den weg naar zijn kamer en denk er om dat gij mij niet misleidt, want het zal u berouwen, gij weet zeker van alles af!

De vrouw antwoordde met een onverstaanbaar geknor, en weer vertoonde zich hetzelfde hatelijke lachje om haar dunne lippen.

Zij ging Charles voor, een smalle steile trap op, die op het portaal uitkwam, aan weerszijden waarvan zich een deur bevond.

De vrouw opende een van deze deuren en trad binnen.

Charles volgde haar met opgeheven revolver. Het vertrek was ledig!

Maar nauwelijks was Tom er binnengetreten, of hij vloog met een woedend geblaf op het overblijfsel van een zijden buis toe, dat hij met blijkbaar welgevallen met zijn tanden stukreet.

Het vertrek was tamelijk goed gemeubeld.

Op de tafel stond het overschot van een lunch.

Een zwart voorwerp daarop trok Charles' aandacht — het was een zwarte doek.

— Als het dus niet meer noodig was de ongelukkige te knevelen, hebben zij haar met

een of ander duivelsch goed bedwelmd, mompelde Charles tusschen de tanden.

Hij nam het vertrek nauwkeurig op en niets ontging hem.

Eensklaps trad hij op een opengeslagen boek toe, dat op het tafelkleed lag.

Het was een spoorwegboek en het lag opengeslagen op de bladzijde welke de spoorwegverbindingen naar het Noorden bevatte.

Charles uitte een kreet van blijdschap, terwijl het wijf, dat hem uit een hoek vol haat aanstaarde, een kreet van woede slaakte.

— Die ezels! riep zij op schorren toon.

— Ja, Miss, zeide Charles op spottend hoffelijken toon. Men kan ook niet aan alle dingen tegelijk denken. De heeren zijn met hun slachtoffer waarschijnlijk wat overhaast vertrokken en hebben hun spoorboek achtergelaten, waaruit ik kan zien, aan welk station zij vertrekken!

Hij scheurde de bladzijde uit het boek en stak die in zijn zak.

Daarop opende hij een kast, en zag dat zij geheel ledig was.

— Ga daar binnen, beval hij kortaf met een veelzeggend gebaar van zijn revolver.

Het wijf aarzelde.

— Ga daar binnen, zeg ik je! hernam Charles. Denkt gij soms dat ik u de gelegenheid zal laten naar het Kensington-station te telephonen en uw vervloekten meester te waarschuwen? Vooruit, of het zal u berouwen.

Schoorvoetend ging het wijf de kast binnen en als blikken konden dooden, dan zou Charles zeker niet levend het vertrek verlaten hebben.

Zoodra het wijf binnen was gegaan, draaide hij de deur op slot en riep door de deurkier:

— Over eenige uren zal men u wel komen bevrijden! Maak u niet ongerust!

Daarop raapte hij het gescheurde zijden buis op, stak het bij zich, verliet de kamer, welker deur hij eveneens op slot draaide, en snelde, gevolgd door den hond, het huis uit.

Een kwartier later had hij de villa van Lord William Aberdeen bereikt.

Daar zaten Raffles en James Bullock, die in hevige opwindning verkeerde, op hem te wachten.

Raffles snelde hem tegemoet, terwijl James hem bij de schouders greep en heen en weer schudde.

— Welnu, riep de ongelukkige jonge man op heeschen toon. Waar is zij? Waar is mijn Jane?

— Zij bevindt zich op het oogenblik in de macht van Iwan Broessilof, den man met de groene oogen, en diens handlanger! antwoordde Charles op ernstigen toon. En om drie uur achttien vertrekken zij aan het Kensington station met een trein in Noordelijke richting.

Raffles keek op zijn horloge en zijn stem klonk even kalm als altijd toen hij antwoordde:

— Het is nu kwart over drieën — wij zullen een extra trein huren!

HOOFDSTUK VI.

DE ACHTERVOLGING.

De drie mannen ijlden naar de auto-garage, die zich in het prachtige park van de villa bevond en waaruit Henderson zijn meester reeds tegemoet trad, daar hij aan het opgewonden gelaat der drie snel naderende mannen wel begrepen had, dat er iets bijzonders aan de hand was.

— Henderson, de snelste auto, riep Raffles reeds uit de verte.

Zonder te antwoorden verdween Henderson in de garage en men hoorde hem haastig rondloopen.

Daarop het geluid van de groote deuren die op de stille zijstraat uitkwamen, die werden opgeworpen.

Het volgende oogenblik kwam de brave chauffeur waarschuwen:

— De renwagen staat gereed, mylord!

Daar Raffles het niet noodig achtte, dat zijn bezoeker een blik in de garage zou slaan, waar zich op dat oogenblik eenige huurauto's bevonden die zeker de verbazing van den jongen man zouden hebben opgewekt, gingen hij en de beide andere mannen snel door de kleine deur in den muur het park uit.

Henderson had de auto, een renwagen van het grootste model, lichtgrijs gelakt, reeds naar buiten gereden, en de reizigers hadden niets anders te doen dan in te stappen.

— Henderson, zeide Raffles ernstig, wij verlaten ons volmaakt op je chauffeurskunst. Rijdt ons zoo snel als je kunt naar Kensington Station! Er is een menschenleven mee gemoeid — zoo niet erger.

Henderson tikte zwijgend aan zijn pet en nam achter het stuurwiel plaats.

In pijlsnelle vaart stootte de renwagen vooruit, en binnen een kwartier was de weg tot het vermaarde station afgelegd.

Nog voor de wagen geheel stilstond, sprong Raffles er uit en snelde de trappen van het station op, na Henderson te hebben toegevoegd, dat hij niet moest wegrijden, alvorens hij daartoe bevel zou hebben gekregen.

James en Charles volgden Raffles, die naar de loketten was gesneld.

Tom, de hond, had hen nog geen oogenblik verlaten, en stond hijgend van woede en zenuwachtigheid naast hen.

— Mijnheer, zoo wendde Raffles zich tot den beambte achter het loket, ik weet wel, dat ik u een lastige vraag stel, daar hier sedert eenige minuten honderden reizigers zijn gepasseerd — maar het geldt een hoogst ernstige

zaak: kunt gij mij ook zeggen, of er aan uw loket plaatsen zijn gekocht door een man met zonderling groene oogen, die vergezeld was door een jong meisje en een Indiër?

De beambte dacht even na, en antwoordde toen:

— Uw beschrijving is zoo duidelijk, dat ik me niet kan vergissen — ja, ik heb inderdaad drie plaatsen verkocht aan een man, wiens vreemde, groene oogen mij onmiddellijk zijn opgevallen. De jonge dame scheen mij zeer ziek te zijn, en de Indiër moest haar ondersteunen.

— Vervloekt! kreet de ongelukkige James, terwijl zijn tanden van wanhoop en woede hoorbaar knarsten.

Raffles legde hem kalmeerend de hand op den trillenden arm en zeide op sussenden toon:

— Er is toch immers nog niets verloren, beste James! Daarop wendde hij zich tot den beambte en vroeg:

— En kunt gij u ook herinneren, naar welke plaats de reisbiljetten genomen zijn?

— Dat herinner ik mij zeer goed. De biljetten waren voor Hull.

— Ik dacht het al half, mompelde Raffles. Van Hull wil de schurk zeker naar het vasteland oversteken, om weder terug te keeren, zoodra hij zijn slachtoffer in veiligheid zou hebben gebracht.

Raffles stopte den beambte een groote fooi in de hand en zeide tot zijn beide metgezellen:

— De trein naar Hull is juist een half uur geleden vertrokken, en de volgende gaat pas over drie uren! Er valt niet aan te denken, daarop te wachten. Wij moeten een extra trein hebben, en dat dadelijk!

Hij trad snel op den stationschef toe, die juist voorbijging en vroeg:

— Kan ik onmiddellijk een extra trein krijgen mijnheer?

— Waarheen, als ik vragen mag?

— Naar Hull!

— Het spijt mij zeer, maar ik kan u niet helpen. Er moet over een half uur juist een locomotief naar die stad vertrekken, en ik mag de lijn niet meer belasten.

— Waartoe dient die locomotief, mijnheer?

— Het is een nieuwe machine, die voor den dienst op Schotland bestemd is.

— En het is onmogelijk, eerder een trein te krijgen?

— Dat niet alleen, maar u zou na het vertrek van de losse locomotief nog minstens een uur

moeten wachten, tot de lijn weder voldoende ontlast zou zijn.

— Ik dank u, mijnheer, zeide Raffles kortaf.

Hij wenkte James en Charles, die met kloppend hart hadden toegeluisterd, en snelde het station uit.

— Gij kent den weg naar Hull, Henderson? riep hij den chauffeur toe.

— Ja, mylord!

— Rijd dan zoo snel gij kunt daar heen, maar houdt aan alle groote spoorwegstations stil en informeer, of daar niet een man met zonderlinge groene oogen met een jong meisje en een Indiër is uitgestapt! Mogelijk hebben zij die plaatsbewijzen genomen om hun vervolgers op een dwaalspoor te brengen! Zijn zij onderweg uitgestapt, licht dan dadelijk de plaatselijke politie in, en zeg haar dat die man het jonge meisje met geweld heeft ontvoerd. Haast je! Kom mee, vrienden!

Weder snelde hij voort, gevolgd door James en Charles, die zijn plannen niet konden doorzien, maar hem met blind vertrouwen volgden.

Raffles liep zoo snel mogelijk naar de locomotievenloods, die zich op eenigen afstand van het station bevond.

Een zeer zware locomotief stond blazend en puffend eenige meters van de loods. De machinist en de stoker stonden er naast en bekeken het gevaarte met blijkbaar welgevallen!

Vlug als een hert sprong Raffles over de lage beschutting die het spoorwegemplacement van de straat scheidde en stond plotseling voor de twee verbaasde mannen.

— Gij brengt deze locomotief ongetwijfeld naar Hull? vroeg hij kortaf.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de machinist verbouwereerd. Maar weet gij wel, dat gij u hier op verboden terrein bevindt?

— Dat is mijn zaak! Wanneer gaat gij vertrekken?

— Over een kwartier!

— Neemt gij iemand mee?

— Den ingenieur! antwoordde de machinist, hoe langer hoe verbaasder en nu eenigszins ongerust.

— Dan zal ik u wat zeggen! Gij laat den ingenieur thuis en neemt mij en mijn vrienden mede! En bovendien vertrekt gij op het oogenblik!

Met die woorden trok Raffles zijn revolver en hield die den doodelijk verschrikten machinist onder den neus. De man week verschrikt achteruit, en de stoker wilde het hazenpad kiezen. Maar Raffles was hem te vlug af. Hij greep hem beet en tilde hem als een kind op de locomotief.

De machinist volgde denzelfden weg en Raffles sprong op zijn beurt op de geweldige machine, gevolgd door James en Charles.

Vóór zelfs de verschrikte machinist een beweging had kunnen maken, had Raffles den hefboom van den stoominlaat gegrepen en dien

met een krachtigen ruk overgehaald.

Langzaam schoof de locomotief vooruit, de zuigerstangen begonnen hoe langer hoe sneller te draaien, en de snelheid nam met de seconde toe.

— Wie zijt gij, mijnheer, die op die wijze u durft meester maken van een locomotief? vroeg de machinist, die zijn moed voelde terug keeren, toen hij inzag dat hij niet met roovers te doen had.

— Dat zou u niet in het minst interesseeren, mijn beste man! antwoordde Raffles op koelen toon! Het zij voor u genoeg, dat wij naar Hull gaan, en dat gij nolens volens uw hulp verleent bij het onschadelijk maken van een uiterst gevaarlijk heerschappij!

— Maar gij zult ongelukken veroorzaken! kreet de ongelukkige beambte.

— Wees daar niet bezorgd voor! hernam Raffles. Het is niet voor de eerste maal dat ik een locomotief bestuur! En bovendien zult gij aanstonds de besturing van de machine overnemen, zoodra wij buiten het emplacement zijn!

De locomotief had nu reeds groote vaart en snelde dreunend en snuivend over de spoorstaven, die zich als een dubbel lint van zilver voor de machtige machine uitstrekten.

— Nu heb ik u nog maar een ding te zeggen, man, zoo wendde Raffles zich tot den machinist. Als gij mij gehoorzaamt, en uit de locomotief haalt wat er met mogelijkheid maar uit te halen is, dan zult gij u daarover niet te beklagen hebben! Ik geef u honderd pond sterling, indien gij binnen twee uren den trein naar Hull hebt ingehaald!

De oogen van den machinist begonnen te schitteren. Maar toen merkte hij bevreesd op:

— Maar ik zal ontslagen worden!

— Dat zult gij niet, want gij zijt voor de overmacht gezwicht! En indien men u niettemin toch mocht ontslaan, dan zal ik zorgen, dat gij elders een betere positie krijgt!

— Dan zal ik het er op wagen, mijnheer! Maar ik stel mij niet verantwoordelijk voor mogelijke ongelukken!

— Daar is geheel geen vrees voor, want de lijn is op het oogenblik vrij! riep Raffles uit. Ik heb het dienstrooster minstens even goed in mijn hoofd als gij! En nu vooruit!

De locomotief was in dien tijd reeds eenige kilometers verder en reed nu Londen uit.

Spoedig had de machine een geweldige vaart gekregen, en de drie mannen moesten zich stevig vasthouden om niet van het platform te worden geslingerd.

De baanwachters keken verwonderd en verschrikt naar de voorbijsnellende locomotief, die zij in het eerste kwartier nog niet verwacht hadden, en zeker niet met die ontzaglijke snelheid rijdende!

Binnen een kwartier was de locomotief geheel Londen door gereden en nu snelde zij met

duizelingwekkende vaart over de rails naar Retfield.

Raffles had zijn horloge in de hand genomen en stond zwijsend naast den machinist.

James Bullock leunde met doodsbleeke gelaat tegen den tender, die boordevol kolen geladen was, terwijl Charles den stoker in het oog hield.

Binnen een half uur had de voortstormende locomotief het kleine plaatsje bereikt.

Raffles knikte goedkeurend met het hoofd.

— De machine loopt nu vijf en negentig kilometer! riep hij uit. Als wij deze snelheid volhouden, zullen wij den man met de groene oogen over anderhalf uur in onze macht hebben, want als ik mij niet vergis, moet de sneltrein naar Hull tien minuten te Bedford stoppen.

— Dat is zoo, mijnheer! riep de machinist terug. Ik denk, dat wij den trein nog voor Huntington zullen hebben ingehaald.

— Zooveel te beter! Tracht haar nog sneller te laten loopen!

De machinist keek op den manometer en draaide het handwiel, dat den stoomtoevoer regelde, nog eenige slagen om.

Met de grootste zorgvuldigheid hield hij het oog op de voorzijde van het kleine ijzeren hokje gevestigd, dat met allerlei wielen en hefboomen bedekt was.

Een tijd lang werd er geen woord gewisseld, hetgeen ook trouwens zeer moeilijk was, daar de voortsnellende locomotief een geluid als van een voortdurend rollenden donder maakte.

Een uur later hadden zij de stad Bedford bereikt.

De machinist maakte aanstalten om te stoppen, maar Raffles beval met een stem, die van opwinding trilde:

— Niet stoppen, maar doorrijden! Gij kunt de vaart iets minderen, maar niet veel, ik zal wel op de seinen acht geven.

Hij keek scherp door het raampje, terwijl de locomotief als een stormwind voorbij het perron vloog.

Ternauwernood zagen de vervolgers de figuur van den stationchef, die als een waanzinnige met de armen zwaaide.

Weder wierp Raffles een blik op zijn horloge.

— De sneltrein is zeven minuten geleden hier vertrokken, merkte hij op. Wij kunnen hem over een kwartier beet hebben. Vooruit stoker, steek de handen uit de mouwen, ook voor jou is een groote belooning weggelegd, denk daarom!

Een weer wierp de stoker, wiens gelaat van zweet glom, onophoudelijk volle scheppen steenkool in de gloeiende vuurmassa.

Als een monsterachtig, levend gedrocht, vloog de locomotief in duizelingwekkende vaart over de rails.

Een kwartier verstreek.

Toen schreeuwde Raffles plotseling:

— Daar is de trein!

James Bullock scheen nu eerst tot leven te ontwaken.

Hij drukte zijn bleek gelaat tegen de ronde vensterschijf als wilde hij door de kracht van zijn oogen den voortsnellenden trein tot stilstand brengen.

De afstand minderde nu zienderoogen.

De machinist had thans al zijn aandacht nodig om te voorkomen, dat hij op den trein voor hem zou loopen.

Plotseling gaf Raffles een schreeuw:

— Op eenige kilometers afstand was het sein op onveilig gesteld.

— Wat is er, mijnheer? riep de machinist verschrikt uit.

— Het sein staat op onveilig!

— Is het anders niet, mijnheer! riep de machinist gerustgesteld uit, dan staat de spoorbrug over de Ouse open.

— Inderdaad, je hebt gelijk! riep Raffles. De trein voor ons mindert vaart. Mijnheer James en ook gij, Charles, houdt u gereed, wij kunnen aanstonds wellicht op den trein voor ons overstappen.

Hij haalde haastig zijn portefeuille uit zijn zak en nam er een aantal bankbiljetten uit.

— Indien wij tegelijk met den trein voor de openstaande brug moeten stilhouden, hebt gij uw honderd pond verdiend. En gij uw 25 guinjes, stoker;

— Maar als gij mij daar verlaat, mijnheer, dan zal niemand willen gelooven, dat ik gedwongen ben een kwartier voor mijn tijd te vertrekken, riep de machinist jammerend uit.

— Daar bestaat niet het minste gevaar voor, mijn goede man, want men heeft ons van het Kensington Station uit zonder twijfel gezien toen wij u dwongen, en ook de stationschef van Bedford moet hebben waargenomen, dat er meer dan twee mannen op de machine waren.

Intusschen had de locomotief haar vaart zeer aanzienlijk gematigd, en op slechts vijftig meters afstand van den sneltrein naar Hull stond bij blazend en trillend stil.

Een paar conducteurs van den trein, die waren uitgestapt, kwamen nieuwsgierig toelopen.

Maar Raffles liet hen geen tijd om den machinist te ondervragen.

Hij drukte den man en den stoker de bankbiljetten in de hand en sprong, gevolgd door Charles en James, op den spoordijk.

Een der conducteurs sprak hem aan.

— Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer, hoe het komt, dat de losse locomotief voor Hull nu reeds hier is, en waarom gij u daarop bevindt?

— Een toontje lager, man! zeide Raffles op koelen toon. Ik ben spoorweg-ingenieur en deze beide heeren zijn lijn-inspecteurs. Maar daarvoor zijn wij thans niet hier. Zeg ons onmiddellijk of in dezen trein een man met zonderlinge groene oogen, vergezeld door een

Indiër en een jong meisje met zwart haar, heeft plaats genomen.

— Zeker mijnheer, hij zit in den achtersten wagon! antwoordde de conducteur, die thans een en al beleefdheid was.

Zonder te antwoorden snelden Raffles en zijn beide metgezellen voort!

Reeds werd de spoorbrug langzaam weer dicht gedraaid en zij moesten snel handelen.

Zij beklommen haastig het achterbalkon van den trein en begonnen de coupé's te onderzoeken.

In de vierde zat de man met de groene oogen!

Nauwelijks had hij Raffles zien binnentreden, of hij vloog overeind, terwijl zijn oogen als die van een jaguar begonnen te fonkelen.

— Mijn voorgevoel heeft mij dus niet bedrogen! siste hij tusschen de tanden. Ik heb dadelijk een vijand in u vermoed en ik kreeg zekerheid toen ik het gesprek tusschen u en den zoon van den man die mijn leven en dat van mijn ouders verwoest heeft, had afgeluisterd, maar gij hebt mij nu nog niet!

Hij stak zijn hand in zijn zak, maar Raffles en James waren hem voor!

Zij namen hem een kleine revolver af, en sleurden hem ondanks zijn verzet door de smalle gang naar het balcon.

Jane Sprattfold, die angstig in een hoekje gedoken had gezeten, blijkbaar zonder enig besef van wat er voorviel, volgde als een slaapdrunkene, door Charles ondersteund.

Wat de Indiër betreft, hij was met de vlugheid van een aap door het openstaande portier-raam gesprongen en weggeijld voor men hem had kunnen grijpen.

De vier mannen en de jonge vrouw stonden nu achter den trein op den spoordijk.

Juist op dit oogenblik was de brug dichtgedraaid, de locomotief floot snerpand en de trein zette zich weder in beweging, terwijl de beide conducteurs op het achterbalcon met elkander in druk gesprek waren en blijkbaar ruzie met elkander hadden.

Raffles ging vlak voor den man met de groene oogen staan en zeide:

— Gij zult wel inzien, Hunter, dat uw rol thans uitgespeeld is!

Mijn chauffeur moet over eenige minuten

aan het kleine station, dat ge daar ginds ziet, aankomen en hij zal ons naar Londen terug voeren. Hebt gij nog iets te zeggen?

— Ik heb u dit te zeggen, antwoordde de zonderling, terwijl hij zijn groene oogen met een blik vol haat beurtelings op de drie mannen vestigde die hem omringden, dat ik het geslacht der Spattfolds een doodelijken haat had toegezworen en nu zult gij ook vernemen waarom. Mijn vader was een geacht man en iedereen in Delhi kende hem als een der edelste menschen in de stad. Hij was verloofd met een jong meisje — en dat jonge meisje is de vrouw van haar vader geworden.

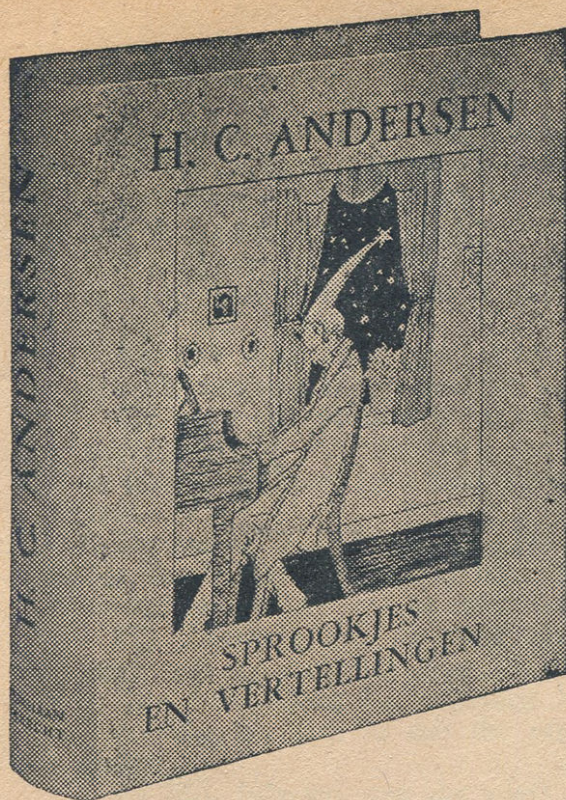
Hij wees met uitgestreken vinger op Jane Sprattfold, die er geheel onverschillig bijstond, nog onder den invloed van het bedwelmend middel, dat men haar had ingegeven, en keek haar met bliksemende oogen aan.

— Met de laaghartigste middelen wist de vader van Richard Sprattfold tweedracht te zaaien tusschen mijn vader en zijn verloofde en daarmede was zijn wraakzucht nog niet gekoeld: hij maakte misbruik van zijn positie als vrederechter en liet mijn armen vader in de gevangenis werpen, waar hij krankzinnig gestorven is! Krankzinnig, hoort gij wel! Mijn moeder is daardoor in bittere armoede vervallen en in ellende gestorven. En ik durf niet zeggen wat er van mijn zuster geworden is... ik zou het van schaamte besterven! Denkt gij, mijne heeren, dat dit reden genoeg is voor iemand om een vreeselijken eed van wraak te zweren? Jaren lang heb ik den vader van dat meisje daar in stilte bespied en zijn gangen nagegaan. Eindelijk ontdekte ik hem hier in Londen, en ik zwoer hem en zijn geheele gezin te zullen uitroeien! Gij hebt mijn geheim ontdekt, en mijn plannen gedwarsboomd! Het leven heeft nu voor mij voortaan geen nut meer! Mijn vervloekte groene oogen zouden mij steeds verraden!

Met die woorden rukte hij zich plotseling los, duwde Charles omver, die hem wilde tegenhouden en stormde naar de spoorbrug!

Met ongelooflijke vlugheid liep hij tegen den breeden boog op en voor iemand het had kunnen beletten, stortte hij zich van een hoogte van drie honderd voet in de wateren der rivier, die zich voor altijd boven hem sloten.

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid!

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627 Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e maandelijksche termijn ad fl ..... is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: .....

